

Utolsó Istenhozzá.

MAGYAR CSERKÉSZ

XIV. évf. 17. szám. 1933 szept. 15. Ára 50 fillér.

Fényképek a Jamboreeról

A táborparancsnokság foto-csoportja mintegy 2500 felvételt készített a Jamboreen, amelyek albumokban rendezve a Jamboree-irodában (Budapest, V. ker., Nagy Sándor-utca 6.) 9-13 és 16-19 óra között megtekinthetők.

A megrendelés ugyanott történik az alábbi kidolgozási árak egyidejű lefizetése mellett:

6,5×9 cm-es másolat	14 fillér
9×12 " "	20 "
10×15 " "	26 "
levelezőlap " "	26 "
levelezőlapra nagyítás	40 "
13×18 cm-es másolat	40 "
13×18 cm-re nagyítás	90 "
18×24 cm-es másolat	1 50 "
24×30 " "	2 40 "
nagy panoráma	
27×87 cm-es másolat	3 20 "
panoráma 30×40 cm-es	2 80 "
kis panoráma	1 50 "

A közeljövőben minden altáborparancsnokság részére minta-albumokat bocsájt rendelkezésre, amelyek alapján szintén eszközölhető megrendelés. (Befizetés a megrendeléssel egyidejűleg A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG 46.310 számú csekkszámú lójára.)

TURÁNI LEVÉL.

Kedves Cserkésztestvéreim!
Édes Magyar Véreim!

Most egy éve kirepültem az életbe. Abba az életbe, amely olyan színes, oly regényes és amely út az örök boldogság felé. Boldogan léptem ki az alma mater karjaiból, az iskola komor szögéből. Először nem láttam semmit, élveztem a szabadságot. Aztán itt is, ott is némi piszok akart ráragadni. Én menekültem és az kergetett.

Fölfigyeltem és kezdtem a magam szűk látókörét kibővíteni. Megfigyeléseket tettem. Most már ismerem a világot. Most már nem menekülök a szennyes társadalomból, hanem szembeszállok és példát mutatok és imádkozom és böjtlök és megtagadom magam ezért, ezért a szegény, sajnálni való társadalomért. Napról-napra hallom az Isten káromlását, a trágár vicceket, mocskos beszédeket, de Isten segítségével állok, nem estem el, sikerrel harcolok a lilomért.

Egy év óta vadászok, keresem azokat a 18-24 éves fiúkat, akik száz százalékig tisztában vannak vele, hogy mi vár rájuk, akik az erkölcs dolgában nem ismernek megalkuvást és kivételt. És nagyon szomorú a statisztikám! Sajnos, azt kell mondanom, hogy még a lilimos fiúk között is sokan fogyatékosak ebben a tekintetben.

*

Táborban voltam a nyáron. Cserkésztáborban. Hogy mit jelent ez, nem akarom fejtegetni. Ti is voltatok, ti is tudjátok. Ott láttam romlatlan, tiszta gyermeklelküket. Keményeket, mint a gyémánt; nemeseket, mint az arany; fehéreket, mint a hó. És boldog voltam. Milyen jól éreztem magam a harminc gyémánt-kemény, nemes és hófehér lélek között, amelyeknek mindegyike istenfélő, szolgálatkész és erkölcsi szennyet nem ismerő.

De vége lett a táborozásnak. És visszakerültem ebbe a felszínes világba. Testvéreim, posványos a világ, szennyes és az erkölcsi piszoktól bűzös az emberek javarésze.

*

Egy fiúval nemrégiben kezet fogtam. És ez a kéz... Istenem, milyen nyirkos volt, remegett; s a szeme réveteg és a háta görbe; a járása meg nem is járás, hanem testének a vonszolása. Huszonhárom-huszonnégy éves fiú és már nyűg neki az élete! Hu-

Még kapható

a IV. javított (színes)

Jamboree-térkép

Ára 12 fillér.

Vidéki rendeléseknél a portó a rendelőt terheli. Kisebb rendelések bélyegben is eszközölhetők.

Még kapható a

Jamboree propaganda borítékszáró bélyeg

barna színben.

Ára ivenként 10 fillér.

Mindkettő kapható a Gazdasági Hivatalban és a Cserkészboltban.

szonnyeg éves, akinek életerővel teltekn, ambícióval megrakottak kellene lennie és már kiélte magát, már vénebb, mint a hatvan éves. Lelki-vén. Élete napja már lefelé csúszik, pedig még emlékednie kellene.

Tudjátok, ki ez a fiú? Egy magyar ifjú, akinek meg kellene döntenie Trianont! A végekről hozzá is szól elszakított testvéreink jajszava: emeljétek bennünket ki a rab igából!

Szegény magyar testvérem, te korá-vén fiú, érzel te magadban annyi erőt, hogy ezt meg tudod tenni? Tudod, hogy micsoda titáni erőt kíván ez? Ehhez gerinces fiatalság, életerős férfiak kellene, akik sikeresen tudnak szembeszállni a veszedelmekkel. Mi nem számíthatunk külső segítségre, mert annak — ha megjön is — szomorú és nagy ára lesz. Nekünk magunkban kell a feltámadáshoz és ősi jóaink kivívásához szükséges erőt megtermelnünk.

Ilyen gondolataim merültek fel a magyar jövővel kapcsolatosan és bizony ilyen erkölcsök mellett nagyon szomorúak a kilátások.

Magyar Cserkésztestvéreim, Véreim! Hát nem akartok Árpád szabad nemzete lenni, hát nem akartok újra aranylászos Bácskát, bércei Felvidéket, kincses Kolozsvárt?

Feleljétek! Nektek inkább kell az állati ösztönöktől diktált élvezetek butító kéje, mint a vidám magyar dal gyönyörű zenéje, az édes-bús székelynóta?

Testvéreim, ébredjétek ebből a bódultságból, rugjátok meg a Sátán vigyorgó, groteszk, szarvas-ábrázatát és szövetkezzétek az Egge! Itt a mi bizodalunk, itt kell a magyar feltámadás gyökerét keresnünk, mert ha Isten velünk, ki ellenünk?

Tudom, hogy sok lilimoslelkű, tiszta magyar cserkész van, de legyünk végre realisak és mondjuk meg a szín-igazat, hogy sokan rossz úton járnak. Még nincs későn. Ha megtévedtetek, bánjátok meg! Vessétek fátyolt a multra, kezdjétek új életet.

Testvéreim, érdemes! Vidám magyar dall, édes-bús székelynótát és három-négy millió magyar hálas köszönetét, imáját nyerte éte.

Érdemes harcolni! Tüzben tisztul meg az arany! Szívem meleg szeretetével üdvözöllek benneteket. Testvéri kézszorításomat küldöm s csak annyit mondom, hogy nincs az a kísértés, amelyet kemény gerinccel le ne lehetne győzni.

Somogyi Lajos, cs.-s.-tisz

MAGYAR CSERKÉSZ

Budapest, 1933 szept. 15.

XIV. évi. 17. szám.

Szerkesztő: dr. Koszterszitz József.

1933
GÖDÖLLŐ

Mottó:
Légy nagy a hétköznapiak kicsi munkáiban.

A SZEMÜVEG

A dolgok olyanok, amilyeneknek nézzük őket. Vagy várjatok csak, jobban megfogalmazom: a dolgokat olyanoknak látjuk, amilyeneknek látjuk és akarjuk őket. Ugy is mondhatnám: minden attól függ, hogy milyen szemüveggel nézi az ember.

Fekete szemüvegen át nézve a gyönyörű tavaszi nap is komor és gyászos, rózsaszínen át minden poétikus, zöldön át minden mosolyog. A játszó öcsikéket milyen másnak látod, ha boldogan, ujjongva toppansz közéjük, mint amikor súlyos gond ráncolja a homlokodat, vagy ha mondjuk, a fogad fáj. Igaz?

A Jamboreet az egyik egekig dicséri, másik rút szavakkal szidalmazza; van, aki hetekig ki nem fogyna kedves, apró esetek elbeszéléséből, s a pajtása, aki vele járta a tábort, keserű szívvel sorol el rengeteg hibát és bajt és rosszat. Ugyanazt a Jamboreet látták, de egyiknek zöld, a másiknak fekete szemüveg volt az orrán.

Pajtás, te milyen szemüvegen át nézted a Jamboreet? Optimista, igaz cserkész-szemüvegen át? Megláttál mindent, ami szép és jó volt? És tele a szíved most örömmel?

Még...
Hogy a Jamboreeról mit hoztál el a lelkedben, az attól függ, hogy milyen volt a távlatod.

Aki fényes nappal járja az országutat, óriási körben, a láthatár széléig áttekinti a környéket: látja a hegyeket, az erdőt, patakot, házakat, messze templomtornyot. Aki ugyanott éjszaka autón utazik át, csak annyit lát a v. kből, amennyi a reflektor fénykörébe beleesik. És most gondold meg, mit lát a gyalogos, akinek kezében kis villamos zseblámpa? És mit lát a vándor, akinek lámpája nincsen, csak találmokra bandukol a sötétben? — Ugyanaz a vidék, de a maguk távlatára szerint milyen másnak látják mindannyian!

Milyen más volt a Jamboree annak, aki az igazi cserkésztávlatban látott mindent, mint a kicsinyes filiszternek, aki egy altábor, vagy önmaga egyéni szolgálata, vagy pláne aprólékos egyéni érdekek horizontját hozta

és úgy nézte a tábort! Gondold el pl., milyen másképpen gondol vissza Gödöllőre a mosolygós dán cserkészfiú, másképpen az autóforgalmat irányító csendőr, az üzletváros elárúsítója, a Maul-üzlet kisasszonya, vagy a Dudikát sok sápiózás közt látogató Póli néni! Ugyanazt látták, mégis milyen másképp! Mert más volt a távlatuk.

A Jamboree-Magyar Cserkészt is sokan szerették, dicsérték, egy nap negyvenezer példány is elment belőle. Mégis volt, aki azt mondta: „Az egy közönséges zuglap! Három cikket is küldtem be nekik és egyik sem jelent meg! Disznóság!” — Veszed észre a kicsi, szűk távlatot? Mit neki cserkésztértek, kiváló munkatársak elsőrendű cikkei, ő a maga három kis írásán át nézi a lapot és nem azt mondja: „Nem tudok írni, rossz cikkeket küldtem be, nem is jelentek meg”, — hanem az újságot szidalmazza. Nem érdekes? Általában vigyázatok mindig, ha valami nagystílusú szép dologgal kapcsolatban nagyhangú szidalmakat hangoztatnak emberek. Ott rendesen csak egy kissé kell utána kaparászni és előbújik rögtön az egyéni érdek, amelynek szűk látókörén át az illető az egész ügyet nézi. A vezérkari főnököt a rendetlenek szidják, a gazdasági főtitkárt azok, akik a Jamboreen akartak meggazdagodni és kis üzleteiket kemény cserkészkézzel meghiúsította, az altáborparancsnokot olyanok, akik toronyórát vártak láncsal és nem kaptak, a szerkesztőt azok, akiknek a hiúságát nem legyezgette kellőleg a lap... És a többi.

Pajtás, milyen volt a szemüveged és milyen a távlatod a Jamboreen?

És milyen szemüveget hordasz egész éven át? Az életet és annak minden apróságát az igazi cserkészek: a lelki, keresztény, magyar gentleman-fiúnak távlatán át nézed-e?

A dolgok olyanok, amilyeneknek látni akarjuk őket. A cserkész a Szépségnek, Jóságnak, Nemesnek, Örömeinek keresője. És ezért szép számára a világ.

Te is így vagy, ugy-e?

Koszter dtya.

BÜSZKE MAGYAR EMLÉKEZÉS

KÉT NEMZET DÍSZE, KORONÁJA: BÁTHORY ISTVÁN.

„Vae nobis, quia peccavimus; cecidit corona capitis nostri“... (Jaj nekünk, mivel vétkeztünk; lehullott a fejünk koronája.) Egy nemzet férfisirása zokog ezekben a komor igékben, amelyek köbe vése borzongatják meg a nézőt a krakói ősi székesegyház királyi sírelmének. Egy nemzet jaja sir fel. A lengyel nemzeté: „Jaj nekünk... és méltán, mert aki a kriptá száját bezáró hideg kölap mögött nyugszik, az ecsedi Báthory István erdélyi főnemes, Erdély kiváló, erőskezű fejedelme és Lengyelország választott királya. Nagy Lajos és Szobieszkij János, Bécs felszabadítója mellett a legnagyobb uralkodó, akinek a fejét lengyel korona illette. S igaza volt annak a sötét jövődőt távoli két évszázad ködén át megérező lamentálásnak, hogy bár sohase született volna meg ő, vagy ha megszületett, miért nem élhetett örökké... Igaza volt és mégsem... Mert Lengyelország ugyan a sírbahullott. Odavitték a búnei. Ehes szomszédai fosztották, szédarabolták. Letörölték Európa térképéről. Még egy Koszciuszko is csak a mi Vörösmartynk által megénekelte „nagyszerű halál“-t tudta hőiesen kihárcolni a számára.

„Finis Poloniae“... És mégis... Nem lett vége Lengyelországnak. Feltámadt. Mert végzetes hitái mellett éltek és égit magaslottak tündöklésükkel az érényei. Mert élt egy Báthory Istvánja, aki, lám... most is él, hiszen nem ünnepekné most születésének negyyszázados évfordulóját második hazájában, Lengyelország földjén. Így hát mégis meghazudtolódik az egykorú lengyel sirató, hogy Báthory, ha megszületett, miért nem élhetett örökké... Minden nagyság élete a nemzete lelkében lobog tovább száz éveken át, amíg méltók őhozzá és önmagukhoz...

A felszabadult Lengyelország, Polonia Restituta újjongva ünnepeit, üli meg nagy királyának emlékét, születésének negyedik száz esztendejét... De a lengyel mezőkön, amelyek felett vijjogva száll a szabad magasságban az ezüstös szárnyú feltámadt fehér sas, magyar zarándokok is járnak arcukon és szemükben az ünnep piros, örvendő áhitatával. Magyar zarándokok, élükön az ország első zászlósúrával, a bíboros-hercegprimással... Mert Báthory István két nemzet büszkesége, dísze: a magyaroknak és a lengyelnek. A krakói és varsói székesegyház harangjainak ércesen bűgő, diadalmas zengésére visszafelelnek egy kis erdélyi város: Szilágysomlyó harangjai is lelkes zúgással: giling-

A LEGNAGYOBB MAGYAR.

1926-ban, egy szeles, őszi napon igazi zarándok-csapat indult el Nagycenkre, a legnagyobb magyar hamvaihoz példát meríteni, erőt gyűjteni. A soproni cserkészcsapatok voltak ezek, akik dr. Holl Jenő III. kerületi társelnök kezdeményezésére teljes számban és testületileg vonultak a csendes kriptához, mint pionirjai egy hatalmas Széchenyi-kultusznak. Azóta évről-évre több magyar testület és egyesület keresi fel a nagycenki sírboltot. A cserkész jó utat mutatott a társadalomnak.

Egy vergődő ország sokmillió fia közül kiemelkedik a nemes szívű, hazáját szerető férfi, aki már ifjú kora elején megmutatja, hogy az igazi hazaszeretnek munkában kell megnyilvánulnia. Dolgozott a magyar földért, a magyar népért; munkáját nagyszerű alkotások hosszú sora dicséri.

A Lánchíd, a balatoni hajózás, a Tisza-szabályozás, lótenyésztő egyesületek, a takarékpénztárak, stb., mind egy-egy oly hatalmas gondolata a „legnagyobb magyar“-nak, aki amellet a végre nem hajthatott reformok tömegét vitte magával a sírba.

Szeptember 17-én Sopronban a Magyar Vasúti és Hajózási Club Haich Károly vasútigazgató adományából emléktáblát helyez el gróf Széchenyi István egykori lakóházán.

galang... Itv született ebben a patinás, kicsi erdélyi városban az idén szeptemberben negyyszáz éve ecsedi Báthory István... S igen kevesen tudják, hogy ezelőtt 47 évvel itt Szilágysomlyón (egyedül itt) háromszázados Báthory-jubileumot ültek. Halálának háromszázadik évét... Akkor, amikor gyászosan hallgattak a krakói és varsói harangok, mert a rab lengyel földön még az ázsiai orosz despotizmus kancsukája suhogott, a szülőföldről zsongó üzenet szállt a koporsót őrző kriptá felé, hogy nem halt meg még Báthory Istvánt...

1533 és 1586, e két évszám közé határolódik Báthory István élete. Szilágysomlyótól Krakóig. Az erdélyi fejedelmi széktől a lengyel királyi trónig. S ami e közé esett, az az ötven és egynehány esztendő a munka és a harc szakadatlan ideje. A kötelessége. Őt, a páduai universitas egykori szorgalmas és lángeszű diákját 1571-ben tette fejedelemmé Erdély. Négy év múlva, 1575-ben már a lengyelek választott királya. De itt is, ott is csak az a Báthory István marad, akinek tűz-észe tudományokban paléozott, szíve bátor, karja vas. Nem „festett kép” és „gyermekbáb”, „Non sum rex factus, nec pictus” — ahogy büszke öntudattal harsogta ezt oda a zabolátlankodó lengyel főuraknak, hanem igazi király. Uralkodó, királyi vér, aki tudja, mivel tartozik az Istennek, önmagának, fájának, a népnek, amelyen uralkodik és az egyetemes emberi kultúrának, amelyben felnőtt. Ezért harcolt a nyugati kultúra védelmében a mindent lovak patái alá tipró, véres izzású török Félhold réme ellen. S ezért vette fel a harcot később győzelmesen, mint lengyel király a csillogó moszkovita barbársággal és verte izzé-porrá Rettenetes Iván cárt. S ezt a harcot hagyta örökre tiszteletesen, de dicsőséges uralkodás után alattvalóinak és nekünk. Amire tanított: Beesülettel megállni a helyet itt Kelet és Nyugat határán...

Zúg-bűg az ünnepi harangszó. Krakóban, Varsóban és Szilágysomlyón... Magyar és lengyel egyaránt ért belőle... S a most felnövő fiatalok számára is van mondanivalója az immá-negyyszázados Báthory Istvánnak... Méltóan betölteni a helyet, ahová Isten állított... Kötelességet teljesíteni áldozatosan, magunkért és másokért... Embernek lenni, magyarnak lenni...

Mihály László.

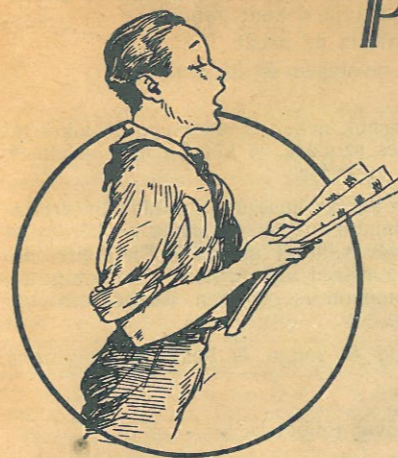
Szelleme közöttünk él tovább s annál inkább érvényesül, minél több a magyar haza baja-bánata.

Dolgozni, alkotni! Ez volt Széchenyi vezérelve. Kicsit és nagyot alkotott, egyaránt becsülte a munkalehetőséget és a munkát. Nem tartotta lényegesnek, milyen téren dolgozik; főcélja: élni és dolgozni a hazáért. Ennek felismerése cselekvőkészsége tette őt naggyá és értékessé a nemzet számára. Késői nemzedék, tanulj tőle munkakedvet, cselekvőkészséget. Legyenek azok bár kicsinyek, nagyokká válnak, ha jól végezzük el őket.

Fiúk! Ha munka közben fáradtának érzitek magatokat s úgy gondoljátok, nem bírjátok tovább, avagy jól sikerült a munkátok s ti azt képzelitek, ennél többet már nem kell tenni, zarándokoljatok el lélekben a nagycenki sírboltba, ahol a fáradt test új erőt fog nyerni, az öntelt ember pedig megszügyenülten siet új munkára.

Cserkészutaitokon pedig jöjjetek, zarándokoljatok el a „legnagyobb magyar” hamvaihoz. „Legyen Cenk magyarok Mekkája, minden igaz magyarnak szent zarándokhelye“.

Preiss Gyula.

elkérte egy jőnévű csapat az ünnepélyre slágerszámra. Hát ha elkérte, jól is tette, mert amelyik dobogóra Petry Pista fette a lábát, hát akörül a dobogó körül le volt ragasztva a kö-zönség, kezüket dörzsölték a rendezők és meghíztak a pénz-tárosok. Mert a Pityu egymaga is egész színház volt, szavalt, táncolt, énekelt, bővíszkedett, vagy hegedült, komolyan, vígan, röviden, hosszan, ahogy éppen kellett. Mindig készen volt min-denre és egyformán jól végzett mindent. Örököszen vidám volt és fürgé, mint a kénese. Készséges, fáradhatatlan, nyájas, ügyes.

Hát ilyen volt ez a Petry István, kérem alásan. És hozzá még milyen szerény volt. Ómiatta ordíthattak, tapsolhattak, tomlolhattak, fel se vette. Megköszönte, ahogy illik, de meglátszott, hogy nem sokat törődik vele. Előadásokon egy embernek az arcát leste, egy embernek a kezemozdulatát. Csakhogy a parancsnok úr nem mosolygott rá biztatóan, nem tapsolt, nem dicséretgett. A parancsnok úr szemében valami komoly, szinte bánatos mélység feketélt, ha Pistára nézett.

— Lassabban, édes fiam! — ezt mondta néhanapján, hogyha Pista szeles vidámsággal lebbent az útjába. Pityu ilyenkor mindjárt lassított, lépésben ment egészen a következő utcasarokig. Arról persze senki sem tehet, hogy ott két veszekedő kutya egyszeriben kiverte lelkéből az eddigi érzéseket. Béke-szerzés címen olyan hajkurászat vitt végbe, hogy a fél község fel volt vele, ő maga meg táncos iramban pörgettyűzött haza.

Hát mondom, ilyen volt ez a Petry Pista még vagy két hónappal ezelőtt is. Azaz hogy hát ezidőtájt még sokkal iyenebb volt. Mert hát a Jamboree-előkészületek teljességgel meghabarították. Ird és mondd, harminckét önálló előadási száma volt, melyeket a Jamboree tíz színpadán szándékolt előadni a bámuló világnak. Ezek a számok jóelőre be voltak jelentve a szórakozási csoportnál, kellőképpen leltározattak és tekintettel Pityu jó hírnevére, bizonyon a leadási lista élére kerültek valamennyien.

— Ez meg itt a Jamboree-színházunk — hangozt Pistá fülébe s ő megilletődötten állt meg a viláos jelentő deszkákon. Színház, aréna, sporttér. Ó, hisz ez több volt, mint amit otthon re-

Pista megérti a művészet lelkét

Ha valaki történetesen azt találta volna kérdezni Dögözdön, hogy: — Ugyan, kérlek, nem ismersz itt valami Petry Pista nevű cserkészfiút? — hát menten a szemébe nevetnek.

— Petry Pistát, hát ugyan ki ne ismerné Petry Pityut, avagy inkább Petrytut, amint rövidítve be-cézni szokták? Meghiszem azt, hogy ismerjük! De nemcsak Dögözd ismeri, sőt nem is csak az egész vármegye, járt ő már Pesten is vendégszerepelt,

méltni mert. Tíz altábor színpada. Petry Pista pedig mindegyiken ott van, szórja az élcet, pattogatja a tréfát, rezgetteti, ha kell bánatosan a hegedűje húrját. Köröskörül meg felfigyel a nagyvilág: Anglia, Dánia, Svéd- és Lengyelország, meg a többi mind... A Tábori Ujság nyomán árveszik a híret a nagy újságok, külföldi lapok: „Stephan Petry, Hungarian boy scout...“ stb. Ó, csak már elkezdhetné!

A színházban délelőtti félhomály volt. A színpadon az egyik próba éppen végetért. A szerelők dolgozni kezdtek újra, tűzoltók, kellékesek, rendezők és szereplők meglehetősen rendetlen-ségtén jártak ki-be a színen. Egy petyhüdt kulissza ferdén integetett befelé. Azt meg kell igazítani.

Pista nem várt sem útmutatást, sem engedelmet. Odaugrott a nagy fakerehez és csak úgy valálomra nagyot rántott rajta jókedvében. A kulissza kimozdult a helyéből, a ház, ami rá volt festve, felágaskodott. De ugyanabban a pillanatban tótágast állt a színház is minden nyüzsgő emberével. Pista úgy érezte, hogy egy pöröllyel vállonütük, aztán egyszerre koromsötét lett.

Szellős, nagy sátorban eszmélt. Az eső pityeregve rezgett a vászontetőn.

— Mi ez? Hol vagyok?

— Csak nyugodtan!

— Hol vagyok?

— A táborig kórházban! Maradjon csak szépen nyugton, ez most a fő!

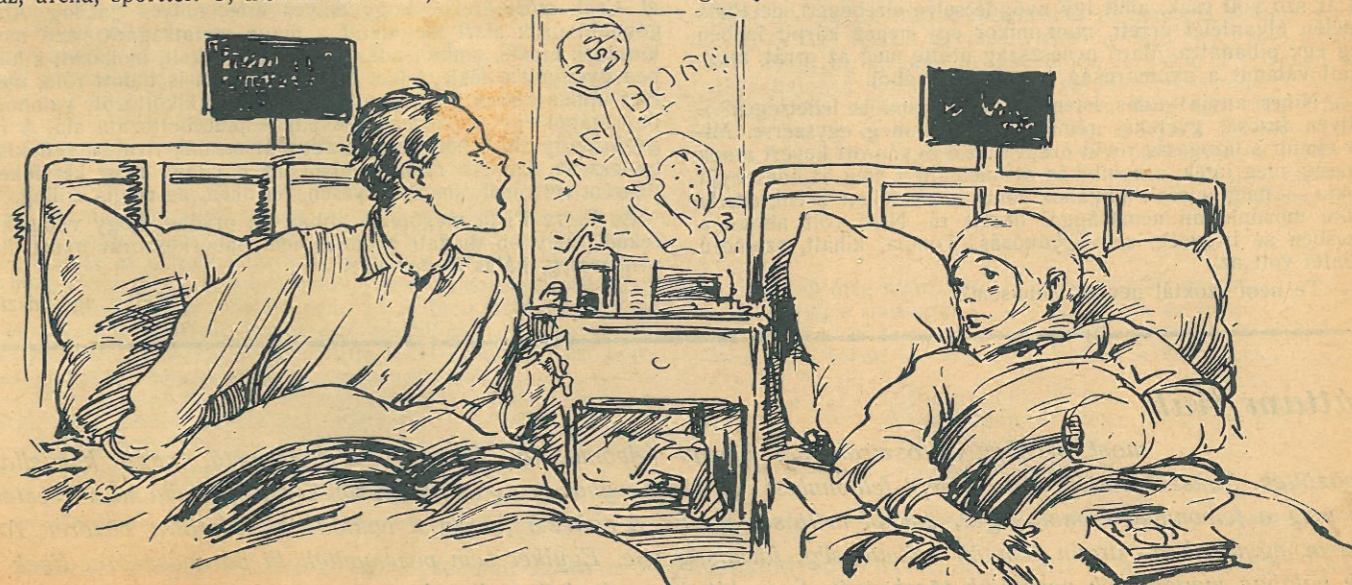
Pista fel akart ülni, de a nyilaló fájdalom hathatósabb figyelmeltető volt a szelid szónál. Rekedt nyögéssel visszaesett az ágyra.

— A hangom! — villant hirtelen az eszébe. — Érezte, hogy meg is hült az éjjel, hallotta, hogy a hangja rekedt. Össze akarta szedni jól az eszét, de csak visszaesett megint az öntudatlanságba. Alkonyat volt, mire újra magához tért. Testét kiverte az izzadság, a feje forgott. De így legalább világosabban felfogott egyet-mást. Rádólt az a nagy kulissza, az zúzta meg ilyen kegyetlenül, az egyik lába mint az ólom a kemény gipszkötésben. Egyszóval el van látva egész Jamboreera, talán az egész életére.

És a színház?

Erre a gondolatra megint feketeség futotta el az agyát. Lázasan, eszméletlenül szállították be a pesti kórházba. A Jamboree erdős-mezős sátorvárosát nem is látta többet. Az ő világa hosszú időre négy fehér fallal határolt kis térség lett. A négy fal mellett négy fehér ágy, orvosok, ápolónők csak úgy jártak nesztelenül, mint az árnyak.

Pityu az első éber éjszakáján elbűj a paplan alá. Sirt és az öklét rágta haragos bánatában. Hát mi is történik övele? Hát ez a Jamboree? Ezért készült annyit? Ezért izgult? Hogy várta, hogy örülni neki és ime! Hát így szövi az Uristen az embersorsot az égben? Sok fiúnak nagy mulatsága, egy jó nagy darab magyar dicsőség veszett el itt visszavonhatatlanul. Sőt az is lehet, hogy többet ki se léphet soha a pódiumra. Hát így gázolja le a véletlen az Isten vetését. Ime, ő tehetséggel, szorga-

A két fiú értelmetlenül és zavartan bámulta egymást.

lommal készült a nagy feladatra, most meg a Gondviselés sutba löki, mint egy fölösleges játékbabát.

Eféle gondolatok hömpölyögtek láva-forrósággal a fejében. Talán sohasem volt még ilyen hosszú éjszakája. Hajnal felé elszunnyadt, de akkor meg a parancsnok úr komolytekintetű szemepárja nézett vele mindenünnen farkasszemet.

— Lassabban, édes fiam!

Hát hiszen a gyorsaságnak most már befűtültek csakugyan. Egyik lábát megemeli negyedórai fáradságba került. Hát ha azt gondolja a parancsnok úr, hogy az éféle a javára válhatik az embernek, hát...

Mondom... nagyon el volt keseredve Pista. Olyan szerencsétlen volt, amilyen nincs még egy a világon. Ha meggondoljuk, hogy a föld hátán mintegy négyszázezer millió ember él, s hogy azok közül éppen neki...

Mi volt ez? A sarokból nyögés hallatszott, idegen hang, nem a saját hangja, amit eddig mindig hallott. Lassan megfordította a fejét és a szürke viláosságban karikákra nyílt szemmel bámult egy darabig. Fehér párnák közt, fehér takaró felett valami alakatlan fehér tömegesce izgett, mozgolódott. Jó ideig tartott, ameddig Pista értelme kihámozta és elválasztotta a sápadt tenyéryi arccsokkát a sok kötéstől, pólyától.

Ez bizony alaposan el van látva! — gondolta magában. — Ugyan mikor hozhatták be? Kiféle lehet ugyan?

Délutánig lassan megkapta a feleletet mindegyik kérdésére. A kis göngyöleg az éjjel érkezett. Nem Gödöllőről jött, nem volt külföldi cserkész, esetleg egy amerikai milliomos fia, ahogy Pista várta. Egyszerű kis lakatosinas volt szegény, pesti gyerek. Ugy szedték fel az utcán, ahogy egy motorbicikli odakente.

Az meg csak feküdt az egyforma szomorú tekintetével. A kötésből csak az orra, meg a bánatos, sötét két nagy szeme látszott ki. A szeme örökösen nedves fényben úszott.

Pistát legelsőbben is ez a tekintet fogta meg. Furcsállotta, hogy itt fekszenek így ketten egymással szemben, némán. Pista nem szerette a csendességet.

— Hát hogy vagy, komám? Tudsz-e beszélni?

— Tudok... csakhát...

— Mi az a csakhát?

— Fáj... nagyon... fáj... mindenem...

Ezt a nótát Pista is tudta. Fújta könny nélkül három napja. Hallgattak. Pista csak azt a két fekete szemet nézte.

— Az anyád nem jön be máma?

— Nincsen anyám.

Pista még jobban elmeresztette a szemét.

— Hát akkor az apád...

— Az apám kint dolgozik Németországban egy gyárban...

— És te?

— A majsteromnál lakok, komisz egy ember. Hanem itten jó.

Pár szó volt csak, amit így nyögdecselve elrebegett, de Pista hirtelen olyanfélét érzett, mint mikor egy nehéz kárpit lebben meg egy pillanatra. Maró penészszag ütötte meg az orrát, megérezte valamit a nyomorúság természetrajzából.

— Nincs anyja! Édes Istenem, hát ilyesmi is lehetséges?...

Ilyen furcsa, gyerekes rémület rohanta meg egyszerre. Mikor elmúlt a látogatás rövid órája s az ő ágyán ott hevert a sok édesség, meg játék, a homlokán ott melegített még az édesanyja csókja — megint csak magához vont a két fekete szem, amely szinte mozdulatlan némasággal nézett rá. Nem volt abban a nézésben se irigység, se vágyakozás. Tompa, kihalt, szomorú tekintet volt az.

— Te nem szoktál nevetni sohasem?

Ez a kérdés önkéntelenül pattant ki Pista ajkára. Ő különben is ki szokta mondani mindjárt, amit gondolt.

A másik furcsán elfintorította az arcát.

— Nevetni?... kérdezte révetegen és idegenül.

— Hát persze.

Megint csend lett, nyomasztó, nehéz csendesség. Az alkonyat lassan ereszkedett a csendes szobára. A két fiú meg értelmetlenül és zavartan bámulta egymást.

— Mondok egy viccet — kezdte hosszú idő mulva bátortalanul Pista. De csak nem mondta mégse. A másik se kérdezősködött. Mikor bejött a nővér villanyt gyújtani, Pista átküldte az egyik kis csomagját a szomszéd ágyba. A nővér bontogatta, kínálta a beteget. Az evett mohón és gépiesen. Közben csakúgy bámulta Pistát, mint előbb.

— Jó? — kérdezte Pista és maga is bekapott egy szem cukrot.

— Jó.

— Akarsz még? Ad a nővér többet is.

— Még.

A kötés zizegett a sebesült fiú arcán, hallatszott, hogy élvezettel cuppogtatja a cukrot a szájában.

— Szereted a nótát? (Pista nem az az ember volt, aki sokáig meg tudott lenni beszéd nélkül.)

— Nótát?... Nem tudom.

A nővér kiment, újra csak egymásra maradtak.

— Hát én tudok egyet... azt mondja, hogy azt mondja...

És Pista halkan, simán nekieresztette a hangját. Az Isten tudja, hogyan cseppent bele az éneklésbe. Talán a csendtől irtózott, talán az a két szem...

Annyi bizonyos, hogy a szempár lassacskán elváltozott. Az ének halk hangja mellett egyre jobban kifényesedett, kitágult, megszépült. Aztán mikor már a krasznahorkai tárogatók visszhangja csendült fel, a könnyek is eleredtek szép lassacskán a barna, csontos arcon.

Hogy aztán a könny csak csordogált, Pista befejezte az éneket. A bepölyált fej fölemelkedett.

— Ilyet... — suttogta — ilyet tudsz még?

— Tudok — de vígabbat is.

Egy-két pillantásba telt csak és Pista benne volt az elemében. Nyikoroghatott a gipszes, zsémbes lába, hasogathatott a vállacsontja, azok ugyan most már nem bírtak vele. Nem a művészi ambíció ébredett benne, hanem valami más, új érzés zendült. Erőtlen, félénk mosolygás halvány napsütése zsendítette. Meglátszott, hogy a mosolygás ritka vendég azon a barna kis arcon, mert ugyan bátortalanul lopózkodott elő.

Hanem Pista nem engedett. Azt a komor nézésű két szemet kihívta párviadalra. Birkózott vele és csak azért sem eresztette el. Csak most érezte, hogy milyen erős, milyen gazdag. Amit gondolt, órák alatt megtanult a maga multságára, azt most kincsnek érezte, amiből adhat. Szavalt, énekelt, mókázott s közben gyógyult a teste, lelke. Igaz, hogy nem is tudott róla, mert hisz éppen abban volt a gyógyulás, hogy kiköltözött valahogy önmagából egy szomorkás lélekhalálé pinceboltzata alá. A régebbi nagy álmokból nem maradt már semmi, rivalda, reflektor, hangszóró eltűnt a messzeségben, az ő világa most két fekete fiúszem volt, mely ime könnyesen, félénken, de mégis csillog.

És Petry Pista megérezte abban az órában, hogy világsike-reknél nagyobb diadalt aratott: nem batékoszorút nyert, hanem meleg, hálás emberszívet.

Harangi László.

Láttam fiúkat

most Bécsben az osztrák fiúk ünnepi felvonulását. Dolfuszt, a kistermetű, nagy kancellárt üdvözölték. Sokszor láttam már ünnepi felvonulást és jónéhányban magam is résztvettem, de soha nem éreztem így meg a felvonulás komolyságát, ünnepi méltóságát. Ez a sokezer fiú most valóban köszöntötte vezérét. Azt hiszem, egyiknek az arcán sem ült kelletlenség, fáradság jele. Egyiket sem vezényelték ki parancsszóra. Ezek a fiúk valóban megértették vezetőjük törekvését. Szép látvány volt, lelkesedtem!

THE WORLD JAMBOREE... AND AFTER

Impressions by an onlooker.

The long looked for, and long worked for, Jamboree has come and gone. The event which caused sleepless nights and tiring days has passed away as in a flash and all we have to look back upon is the memory of a great international event.

To an onlooker there were many things of outstanding interest which command admiration. First of all it was a matter of profound interest to watch the „organising machine“ at work, and note the complete unity in evidence in every department. This unity could only have become possible by the confidence displayed by those in supreme control. Perfect confidence begets perfect trust, and the result was as near perfection as it is possible to get in this imperfect world. With such unanimity of working in harmony, the Jamboree was bound to be a success — and a great success it unquestionably was.

Next, I would mention the deep sincerity of all those taking part in the organising of the Jamboree. One of the things which has always impressed me is the downright sincerity of the Hungarian people. It is more than lip service, it is heart service, and that was prominent in everything to do with the Jamboree. And not only was it in evidence in the Jamboree camp, but throughout the whole country. Remote villages vied with each other to shew how anxious they were to welcome the stranger. In Budapest, and other cities, there was an anxiety to assist which sometimes became embarrassing. This hospitality is a charming feature of all Hungarian life, and it marks a really great nation.

The again the service voluntarily given by many hundreds of young and old alike made one seriously think of the deep purpose behind it all. What was that purpose? It was't self — but service for others, and this is the crowning triumph of our Scouting. It inculcates in its members the love of service for others without fee or reward, other than the knowledge of work well done. The duties undertaken by the Scout Camp police

alone, to mention one section, were difficult and onerous, but not one complaint of the administration of their duties has been received. It was a marvel of intelligent organisation, and those responsible must feel very proud of their work for the Jamboree. But not only the Scout police, but every other section worked happily together, and thus the success of the Jamboree was ensured from the first. And so one could go on and on, speaking in terms of praise of the Campcraft, Music, Theatre, shopping centres, and the many other sections which made up the Jamboree. I would characterise this last Jamboree as THE HAPPY JAMBOREE. Happiness was in evidence all the time, and it was entirely due to the happy spirit of good comradeship shewn by every individual Hungarian Scout and Officer from the first day until the last that this was so. This is not fulsome praise. It is exactly as I, an onlooker, saw it. Of course knowing you all as I do, I was certain this spirit of happiness would be in evidence all the time, and I was not disappointed. Looking back in quiet retrospection, I think the keynote of the whole Jamboree was to be found in the first official act. I refer to the services of dedication on the opening day. The Jamboree was an opportunity for us all to openly dedicate ourselves and our work to God, and no one who was present at any of the opening services could not but be impressed with the fervour of all who took part. The services set the right note. God first, and then there could be no question but that everything else would be right.

AND NOW what comes next. The Jamboree is over. It is a memory only. What lesson has it for us? Surely it is plain, the brotherhood of mankind. Let us is our Scouting seek God's help to understand the tremendous importance of our great brotherhood. Let the friendships made at the Jamboree be lasting, and in the fulness of time under Divine guidance our Scouting will be the greatest factor for peace and goodwill in the whole world.

Signed, H. E. Spencer.

CSERKÉSZFIUK IRÁSAI

MOZAIK.

A Deák-téren igyekszem a csapatotthonba, 2 óra felé jár az idő. Nagy forgalom, autók, kocsik egymásután száguldoznak. Amint a Deák-térhez érek, látom, egy nő szalad a már indulásra kész villamos felé, nem néz semerre. At akar szaladni a Kammermayer-utcai torkolatnál, ebben a pillanatban egy kerékpáros fordul be, a hölgy éppen eléje szalad, az összeütközés elkerülhetetlennek látszik. Azonban a kerékpáros egy hihetetlen ügyes fordulattal elkanyarodik és gyorsan lefékez. Az ő arcán is látszik az ijedség. Pár pillanatilag habozik, hogy mit tegyen. Mindenki várja a káromkodó kifakadást, amilyennel a kerékpárosok szokták a gyalogosokat elhalmozni. Azonban a fiatalember a megrémült arcú hölgyhöz fordul s így szól:

— Bocsánatot kérek.

Bocsánatot kért, pedig nem ő volt a hibás. Mikor elindult ismét a kerékpárjával, látom a bal mellén ott csillog a lilium.

A Kálvin-téren szállok fel Pistával a 11-es villamosra, hogy a Vízitelepre kimenjünk. Mindketten cserkészruhában vagyunk. Rövidesen jön a kalauz, Pista a tanuló-kártyáját nyújtja kezelésre, én meg átszálló veszek. Majd beszélgetni kezdünk csónak-, kabinjavításról, a nyári víziutakról, közben a villamos a Berliini-teret is elhagyja és már jól kint járunk a Váci-úton. Hirtelen félbeszakítja Pista a beszélgetést és hozzám fordul:

— Tyúha! Nekem már itt nem jó a hetikártyám, mert a 49-esre van lyukasztatva. Váltok egy átszállót!

Éppen jön a kalauz. Pista nyújtja a 24 fillért és kéri a jegyet. A kalauz először habozik, majd így szól:

— Ugy emlékszem, hogy én már kezeltem a fiatalúr hetikártyáját, mért tetszik most jegyet váltani?

— Persze, hogy kezelte — szól Pista —, de mert a bérletem csak a Nyugati-pályaudvarig volt érvényes, onnan erre a vonalra már nem jó, ezért hát váltok jegyet.

A kalauz, az utazó közönség, mind csodálkozik. Ilyet még nem láttak.

— Tessék — nyújtja a kalauz a jegyet —, de még ilyen velem nem történt meg, pedig már 27 éve vagyok alkalmazásban. No majd a főnökségen el is mondom, hadd legyen még több barátja a cserkészletnek.

Kell ennél jobb propaganda?

Nagy csődület a Rottenbiller- és Dohány-utca sarkán. Oda-furakodok, hátha segíthetek. Fialat farkaskutya fekszik ott vértócsában. Valami kocsi mehetett keresztül az egyik lábán, egészen összelapította és erősen vérzik. A közönség — mint mindig — csak bámul, ahelyett, hogy segítene. Látom, a kutya mellett áll egy jólöltözött fiatalember és keresgél valamit a zsebében, de úgy látszik, eredménytelenül. Majd egy gyors mozdulattal kiköti az elegáns nyakkendőjét, lerántja, a fetrengő kutyához hajol, a sérült rész fölött gyorsan rácsavarja. A vérzés szemlélatomást csillapul. Egy-két percig még vár, aztán ölébe veszi a kutyát és gyors léptekkel siet a közeli Állatorvosi Főiskola felé. Utána megyek, ép' a Főiskola kapujánál értem el. Amint befordulok, ott látom a kabátja hajtókáján a — cserkész-jelvényt.

Béldy Dénes, 223.

ŐSZI DAL.

Tegnap még nyár volt, Mosolygós napsugár Szökent párkosan A kertí fákon át.	Ma már itt az ősz, Haldoklik az élet, Sárga köntösrre Vedlett a természet.
--	---

Igy múlik minden,
Az álom, az élet.
Mégis tavasszal
Minden újra éled.

Nagy Lajos, 910.

A Jamboree-Magyar Cserkész egyes számait külön is megkaphatod 10 fillérért. Egészítsd ki a sorozatodat! Ennek a gyönyörű magyar teljesítmény emlékének minden cserkészfiú könyvespolcán ott kell lennie!

Jamboree=felvételeink Kidolgozása és felhasználása

A fényképezésben az ősz a feldolgozás ideje. Rendbeszedjük negatívjainkat, számozzuk, csoportosítjuk. Ha némelyik megkívánja és megéri, ismert receptek szerint próbálhatjuk erősítéssel, vagy gyengítéssel javítani. Ritkán nyúlunk azonban a segíteshez, többet árthat néha, mint amennyit használ. Kis filmnél pedig (4×4-nél kisebb) sohasem ajánlatos.

Másolás.

Annál nagyobb gondot fordítsunk a másolásra. A szaküzlet sohasem készíthet tömegmunkája közben egészen kedvünkre való másolatokat. A papírfajtákat a július 1-i M. Cs.-ben ismerítettük. A negatívokat kemény, rendes és lágy osztályokba soroljuk és mint tudjuk, annak megfelelően lágy, normál, vagy kemény papírokat használunk. Gázfénypapírt csak sárga fény vagy igen gyenge viágításnál (a szoba tülös végén égő 10–16 gyertyafényes körte), brómpapírt csak vörös fényenél kezelünk. Másolataink és nagyításaink szépek lesznek, ha:

1. **Pontosan exponálunk.** A helyes expozíció-idejt kis papírszeletkékkel kísérletezzük ki. Ha a kép túl gyorsan jön és sötét lesz, az idő túl sok volt, ellenkező esetben kevés. Jobban jövőnk ki, ha egy papírt szeletekre vágunk és e darabkákat áldozzuk fel, mintha egész papírok mennek tönkre. Ha néhány negatívnál tudjuk a helyes másolási időt, a többiét gyakorlat után már becsléssel meghatározhatjuk. Az eredményt biztosítandó: az időt mindig órával mérjük, a másolás mindig ugyanazon lámpától ugyanazon távolságra tartott negatívokkal történjen. A helyesen exponált másolat legőbb papírfajtánál kb. másfél—két pernyi előhívás után lesz jó. Túlexponált képeket igen rövid hívással sokszor még megmenthetünk, de élettelenek, szürkés, sőt zöldes színűek lesznek és nem is tartósak. A kellő ideig hívott kép meleg tónusú és tartós.

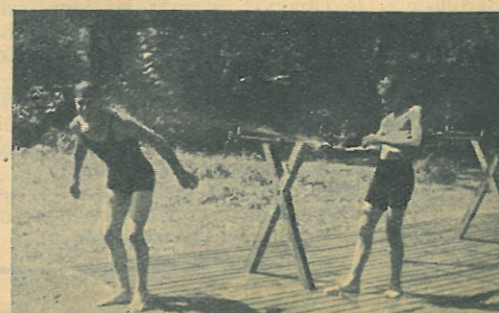
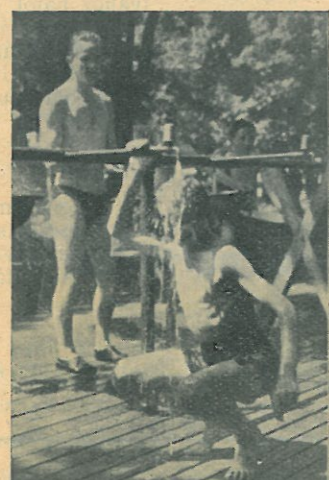
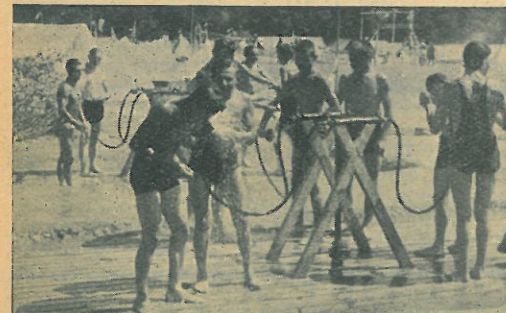
2. **Tisztaságra rendkívül ügyelünk.** A fixirnek és előhívónak sohasem szabad találkozni. Vagy külön csipeszekkel nyúlunk mindegyikbe, vagy jobb kézzel az egyikbe, ballal a másikba. Főként arra ügyelünk, hogy egy csepp fixir se jusson a hívóba, mert valamennyi képünket tönkre teheti. Hívás és fixálás között a másolatot vízzel leöblítjük.

3. Hívó készítésénél tartjuk magunkat a megadott recepthez és állott hívótól óvakodunk. Hívás közben a kópiát mozgatjuk.

4. Legalább 10–15 percig fixálunk és utána a gondos mosás, öblítés következik folyóvízben, vagy 10-szer váltott vízben legalább egy óráig, de úgy, hogy a képek ne egymáshoz tapadjanak a fenéken fekvőnek, hanem mozogjanak. Eléggi ki nem mosott képek foltosak lesznek és hamarosan tönkremennek. *Tehát inkább még egyszerűbb ideig, mint kevesebbet.*

Fentiek és egyes papírokra vonatkozó esetleges különleges utasítások pontos megtartásával biztosan szép tónusú és tartós képeket nyerünk. Persze az első balsikertől nem szabad megijedni. A másolás sokszor nehezebb lehet, mint a fényképezés!

A képek rendezve albumba kerülnek és így mutathatjuk kényelmesen ismerőseinknek. (L. még M. Cs. március 1-i számát.) Nagyítások szobánk, vagy a cserkészotthon falára kerülnek. Levelezőlapra másolt saját felvételeink a legszébb képeplapok, melyeken ismerőseinknek

Emlékezzünk: Így hűsítettük magunkat a Jamboreen.

írhatunk. Legjobb képeinket pedig nagyban várja a Magyar Cserkészszövetség.

Diapozitívák.

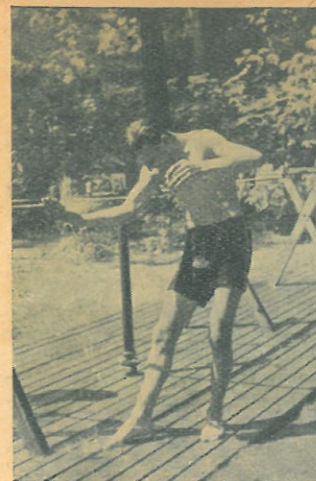
Beszámolóünnepélyünkön természetesen vetített képekben akarjuk bemutatni a tábort. Epizkopikus vetítés is lehetséges, de nagyobb teremben, 30–40-nél nagyobb hallgatóságnak csak diapozitívák adhatnak elég fényerős képet. Diapozitívák készítése drága, tehát magunknak kell megpróbálni. Kevesen gondolnak rá, pedig igazán nem nagy művészet, legalább is alig nehezebb, mint a másolás. Tucatosa csomagolásban kapni ú. n. dia-lemezeket. Igen elterjedt a 8, 5×8, 5 cm-es alak, de olcsóbban jövőnk ki 6, 5×9 cm-es lemezekkel. Ha magunk készítjük, egy-egy diapozitív alig jön többre 20–24 fillérnél. Persze „ad-jusz-tálás” (védőüveg ráillesztése és körülragasztás megfelelő nagyságban) nélkül. Legcélszerűbb, ha egyet szakemberrel adjusztáltatunk, a többit arról magunk is meg tudjuk csinálni. Védőüvegnek lemosott régi lemezek legjobbak. Egyekben az eljárás ugyanaz, mint a másolásnál. Másolókeretbe tesszük a negatívot és diapozitívlemez érzékeny réteggel egymásra illesztve és azután exponálunk. Esetleges tükröződő fény megakadályozására a dialemez alá még fekete papírt teszünk. Egy lemezt csikokra vágunk, vagy vágatunk gyémánttal (persze gondosan sötétkamrában!) és darabjait használjuk fel a helyes expozícióidő meghatározására, akár csak a papírkópiáknál. Érzékenysége kb. a brómpapírokét éri el, tehát csak vörös fényenél dolgozhatunk! Dialemezeket ugyanúgy hívunk elő, mint közönséges lemezeket. A hívó receptje rendszeren a dobozhoz mellékelve található. A jó diapozitív tiszta, nem fátyolos és mind az árnyékokban, mind a fényekben vannak részletek. Óvakodjunk a túlexponálástól, mert sötét diapozitívát semmiféle vetítőgép sem képes átvilágítani! Tehát vetítési próba az első párral és csak azután dolgozunk tovább, ha kielégítő az eredmény! Azt mondanom sem kell, hogy csak kifogástalanul éles felvételek alkalmasak vetítésre. Erősebb kontrasztal bíró képek különösen hatásosak.

Félfórai előadás kb. 25–30 diapozitívát bír el. Egy óra alatt 50–60 mutatható be. Az előadó ne az egyes képeket magyarázza. A képek mintegy észrevétlenül fűződjenek be és illusztrálják az előadást. 40–50 percnél hosszabbra azonban még oly változatos képekkel kísért előadásnak sem szabad nyúlnia.

Pályázat.

Az után itt van a Magyar Cserkész fénykép-pályázata. Október elsején jár le, tehát még nincs is késő. Elolvassuk gondosan a feltételeket (júl. 15-i szám, vagy a tábori M. Cs. első száma). Nem általános képeket kérünk, hanem kis jeleneteket, melyek a gödöllői Jamboree belső életére jellemzők. Pl. Csoportkép semmit sem mutat, de kiragadott pár alak, ha van a képből mozgás, élet, érzetnői a tömeget és mögötte érezzük anélkül, hogy látnánk. Találunk másutt is példát a Magyar Cserkészben jellemző részletképekre. Nos, ha ilyen és jobb negatívjaink vannak, elő velük! Lehetőleg felnagyítjuk és beküldjük a pályázatra! Várjuk is tömegével.

Kunfalvi.

Jó volt dideregni a hideg víz alatt.

boree-emlékekből és tapasztalatokból.

Szép volt ez az óriási sátor-tábor, de nagyot csalódott, aki rendes tábori életet akart élni a világtáborban. A világtábor tömeg-tábor és elsősorban arra való, hogy egymást megismerjék és egymás cserkészéletébe is beletekintessenek a résztvevő cserkészek. Ismeretségek és baráti kapcsolatok szövőhelye a Jamboree. Eppen azért keveset tud megvalósítani az igazi tábori életből. De van egy másik célja is: t. i., hogy a nagyközönség tömegeinek is izelítőt nyújtson a táborozás szépségeiből. Mi mindnyájan tudtuk, fiúk azt, hogy fárasztó lesz ez a kirakati élet, de a nagy célok megérték az áldozatot. A vásári zajban azonban sok cserkészérték is felhalmozódott s az egyes csapatok feladata, hogy ezeket az értékeket külön kiválogassák és a csapatok életében felhasználják.

De rakjuk ki tarisznyánk tartalmát. Ha ismerkedés volt a Jamboree, vannak-e idegen címek benne és elindultak-e már az első levelek a nagyvilág minden részébe? Mert ezek nélkül a baráti szálak lassan elvékonyodnak s elszakadnak. Az én tarisznyámban is akad feljegyzett cím. Eppen egy amerikai magyaré. Most volt először az óhazában és örök kapcsolatot akar velünk fenntartani. Vett egy szép nagy nemzeti színű zászlót, meg egy Kossuth Lajos-képet, mert az őrsét Kossuth Lajos-őrsnek nevezik. Mi meg adtunk neki egypár magyar könyvet.

Hát a te tarisznyádban mi akad a kezembe? Egy dán cserkészjelvény. Nini, francia, meg lengyel is akad mellette! Érdekesek, csak kár, hogy nincs több belőlük. Jó volna, ha a csapat minden tagja odaadná a magáét a csapat céljaira egy nagy közös, gyűjteményes táblára, azon legalább mindenki megtekintethetne és megtanulhatná a nemzetek jelvényeit, olyanok is, akik rem vehettek részt a Jamboreen, és azok is, akik csak ezután lesznek cserkészek.

Felvétel is van? Nini, egy szíáni! De érdekes lenne mindenféle fajtaból egy-egy kép. A sokféle embertípus egy sorozata szép keretben, megint csak az otthon falára. Azért vetített képes sorozatot is lehet belőlük készíteni.

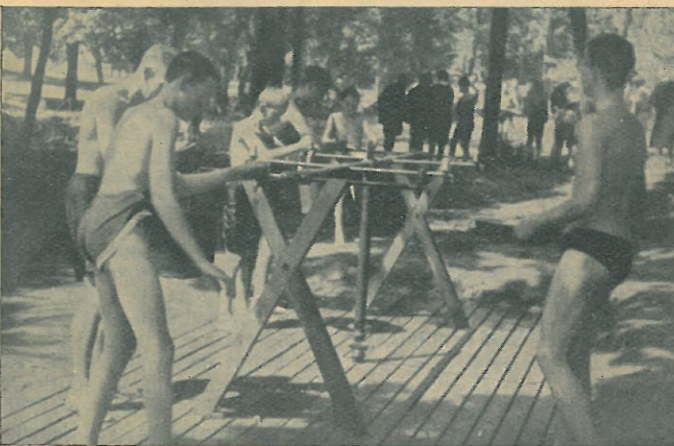
TÁBOR A VÍZCSAPOK ALATT.

Perzselve süttött alá az augusztusi napocska. A gödöllői sátorváros lakói meghúzódtak a fák hűvös árnyékában, vagy felkeresték a környék fürdőit. Tömegek vonultak gyalog és különvonatokon a halastavakhoz, a szt. jakabi és a veresegyházi strandokra. A rekettye hőségben szegény svédok és izlandiak szenvedtek legjobban, hiába kapták a legárnyékosabb táborhelyet. Meglepetésünkre a déli meleg nap hónapnak lakói sem rajongtak az áldott napsugárért. Mikor Indiát meglátogattuk, a sátor mélyén „hűsöltelek”, kijelentésem, hogy ez nekik is sok. Az egyiptomiak épp úgy izzadtak, mint mi és a spanyolok a X. altábor árnyékos vidékén.

A meleg napokon a csapok környékén vig élet és rengeteg — víz folyt. Legelőkelőbbben a IX. és X. altábor lakói tussolgtak. A többiek agvafuirt módszerekkel pótolták a technikai hiányt. Meglestük és megörökítettük őket. Ki a csap alá ült és úgy didergett a jó hideg víz alatt, ki pedig mással locsoltatta magát vödörrel, vödör nélkül, ahogyan éppen ment, — míg a vízművek óva-összából nem korlátozták az óriási fogyasztást. Szerencsére akkorra bekövetkezett az időváltozás is és vendégeink változatosságából északunkint vacoghattak. De akár izzadva, akár fáva a tábor cserkészei mosolygó arccal és lelkesedéssel álltak az idő viszonyosságait.

A birkenheadi sár és eső után a gödöllői por és melegben a közölgalom ismét könnyedén megálta a próbát.

Kunfalvi.

Vödörrel, vagy vödör nélkül folyt a fürdés.

pofonütné s ugyanakkor hirtelen lekapja a fejét, hogy a másik le ne verje a sapkáját. Ha leütötte, szerepet cserélnek. Mulatságos játék. Sok cserkész mint svéd, angol, dán játékot említ, pedig mi magyarok már jó pár éve ismerjük. S a legmulatságosabb az, hogy a Gyöngyös bokrétaiban — ha jól emlékszem — a kun legények mutatták be a színházban lévő idegenek nagy csodálkozására.

Ird meg, ha Te is tudsz, vagy tanultál egy-két jó játékot. Ha más érdekes mondanivalód van, azt is szívesen olvassuk. Nyúl bele Te is a Jamboree-tarisznyádba, mi van benne, add ide nekünk is, hogy mindnyájunké legyen. Erre kér sokak nevében Ede bátyád.

Egymást locsoltgatták.

A MAGYAR CSERKÉSZ JAMBOREE-LEVELE.

Utolsó levelem...

Együtt készültünk és kéz a kézben jártuk végig a Jamboree-tábor két hetét. Jó munka volt, úgy-e, érzed? A magyar fiú itt is pompásan megállta a helyét. Újból bebizonyosodott, hogy nem vagyunk a világ egyetlen nemzeténél sem alábbvaló és hogy a magyar fiúnak századok érlelte sok értékes vonása megnyitja számára a szíveket. Ti is így érzitek, úgy-e? A gödöllői táborban nagyon erősen szemmel tartottam a magyar cserkészfiút, hiszen a jó Isten előtt én is felelős vagyok azért, hogy milyenné fejlődik, hogyan érik valóságosá az új magyar fiútípus. Voltak szomorú tapasztalataim is, nem mondok. Különösen, ha leszállt az este, köpenyével eltakarta a Jamboree arcát és a cserkészből itt is, ott is előbújt a Kamasz. Vagy napal is, ha a Suhanc jött és vendégeket vezetett, vagy fagyaltot vásárolt, vagy az idegen nemzetbeli fiúkkal való nagy barátságát fitogtatta. Vagy ha Névtelen Jánost elszédítette a maga pillanatnyi hatalma és felelőssége és meg akarta mutatni másoknak is, hogy ő „valaki”. Ezek szomorú emlékek és nagyon-nagyon boldog lennék, ha ezektől megkíméltetek volna. De mindezzel szemben ott áll a magyar cserkészfiúk gyönyörű teljesítménye, melegsívű vendégszeretete, úri viselkedése, törhetetlen, szívós kitartása, mosolygós kedélye és az a cserkésznek természetese, amit nem lehet eltanulni, sem begyakorolni, amit már a vérünkben, lelkünkben kell hordoznunk, mint nagyapáink és őseink nemzedékének ajándékát. Tudjátok, én vagyok illetékes arra, hogy megdicsérjelek benneteket, mert én nem vagyok fellebbvalótok, csak a barátotok vagyok, azért csak megszorítom a kezeteket és a szívemre ölelek és a fületekbe sűgom: Jól van, pajtás, jó munka volt, a magyar fiú megállta újból a helyét!

„A magyar fiú...” Az a tizenkétezer. De most már a te feladatod, pajás, hogy tisztá szemmel belenézz az önmegismerés igazmondó tükrébe és megállapítsad, hogy te hogyan vitézkedtl a Jamboreen. Vajjon százszázalékos cserkész voltál mindig? Nem bujt ki belőled a Kamasz, a Suhanc? Nem vétettél? Hibát nem követtél el? Tarts nagyon komoly és őszinte lelkiismeretvizsgálatot.

És aztán szívből adj hátát a jó Istennek a Jamboreeért. Azért is, hogy ott lehettél és rengeteg gyönyörű élménnyel gazdagodtál a lelked, de azért is, hogy becsülettel szolgálhattad a magyar történelem nagy ügyét.

Azután büszkén „fiúk, fel a fejjel...” és megyünk tovább és vállalunk mindent, amit élénk dob az élet és megoldunk minden nehézséget és élünk mindennél szebb fiú- és férfiletet. Cserkészek vagyunk, Jamboree-avatta hétpróbás cserkészek.

Ezt a Jamboree-t érdemes volt végigcsinálni. Úgy-e, fiúk? — Ötel a

MAGYAR CSERKÉSZ.

AZ EXPANZIÓS KAPCSOLÓ

Az elektrotechnika nagyarányú fejlődése egyre nehezebb követelményeket állított a villamoskapcsolók szerkesztői és gyártói elé. A kapcsolótechnika különösen nagy nehézsége a kikapcsolás, mert ha egy áramkört megszakítunk, a két egymástól távolodó érintkező villamosívet húz, amely csak akkor alszik ki, ha a két érintkező nagyobb távolságra ért egymástól. Mivel pedig 100.000 voltnál az ívláng kb. 10 m hosszúra húzható, gondoskodni kellett ennek mesterséges eloltásáról. E célból készítették az eddig csaknem kivétel nélkül használt olajkapcsolókat, amelyeknél — az áram megszakítása a jó szigetelőtulajdonságú olaj alatt történvén — az ív elég gyorsan elaludt. Az olajkapcsoló azonban nem tökéletes megoldása a kérdésnek, mivel hibás működésnél az ív fejlesztette robbanó olajgázok igen könnyen szétvetethetik a kapcsoló kazánját és ekkor a kiömlő nagymennyiségű olaj beláthatatlan következményű robbanást és tüzet okozhat.

hogy télen befagyjon.

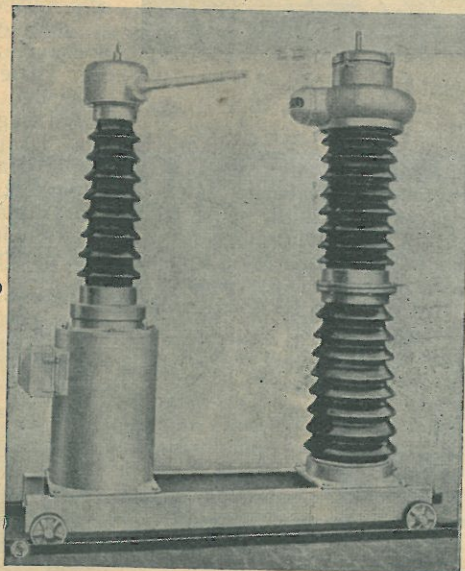
A kapcsoló működése az ú. n. Wilson-effektuson alapul. Ez abból áll, hogy ha ionizált levegőbe teltett vizgőzt eresztünk, a gőz elsősorban az ionizált — tehát villamos töltést vivő — levegőrészecskékre rakódik, s ott vízzé sűrűsödik (kondenzálódik), mégpedig olyan mennyiségben, hogy e kis levegőrészecské tömegét kb. egymilliószorosra növeli.

E súlyos részecskéket persze a villamostér már nem tudja tovább mozgatni, azok leesnek, s így a levegő ionizációja megszűnik.

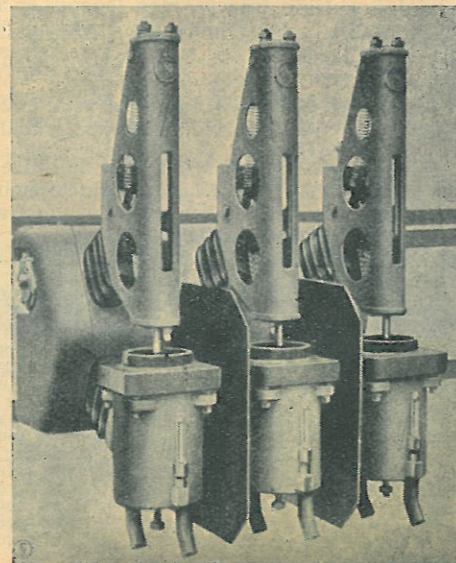
Ha már most tudjuk azt, hogy minden villamosív ionizált izzó gáztömeg, könnyen megérthetjük a kapcsoló működését. Az *a* tartányban, az ú. n. kondenzációs kamrában van az expanzin s az expanzinban érintkezik a *b* kapcsolópecek a másik érintkezővel. Ha a *b* peceket a felső *c* mozgatószerkezet emelni kezdi, ez, amint minden más kapcsolónál is, ívet húz. Az ív nagy hőfoka gyorsan párologtatni kezdi a expanzint, gőz fejlődik és mivel a gőz az ívlánggal közvetlenül érintkezik, bekövetkezik a Wilson-effektus. Az ionizáció megszűnik, az ív elalszik, s az elpárologtatott expanzin lehűlve szépen lecsapódik a kondenzációs kamra falára és visszacsorog a tartályba, hogy helyén legyen, ha újabb kikapcsolás következik. Nagy előnye az expanziós kapcsolónak, hogy teljesen nélkülözi a tűzveszélyes olajat, jóval kisebb helyet foglal el, s így olcsóbb, mint az olajkapcsoló, a kontaktusok minden kapcsolás után kiemelkedve a szabad levegőre, jól ellenőrizhetők, s az expanzin, mivel a tartány felül nyitott, könnyen utánaölthető.

—y.

Egysarkú 100.000 voltos szabadtéri expanziós kapcsoló, 10.000 ampère kikapcsolására.

Háromsarkú, 10.000 voltos expanziós kapcsoló, 15.000 ampère kikapcsolására.

Allandóan kutattak olaj nélküli kapcsolók után. Németország két nagy villamosgyára: a Siemens-Schuckert Művek és az AEG valóságos versenyt futott egymással ilyen kapcsolók szerkesztésére s a legújabb időben több különféle megoldást dolgozott ki. Ezek egyike a Siemens-Schuckert-féle expanziós kapcsoló, amelyben egy, expanzinnak nevezett folyadék helyettesíti az olajat. Ennek összetétele feltevések szerint titok, és csak annyit lehet tudni, hogy tulajdonképpen — bármilyen furcsán hangzik is — közönséges víz, amelyben bizonyos anyagokat oldanak fel, ne-

A mujkók.

Amikor júliusban befejeztem a Csibészklub történetét, megígértem, hogy itt-ott alkalmilag további meséket majd rólok. Magyar ember, cserkészember szavát tartja.

A legelső írás szóljon a mujkóról, ahogyan nálunk a középiskola első osztályába lépő úriembert nevezi a diáknyelv.

A mujkó a jó Isten leghumorosabb teremtménye.

Töföly autó gurul a kollégiumi kapuja elé. Kiugrik belőle egy kicsi ember és tágranyílt, riadt szemekkel mered a hatalmas palotára, amely ezentúl az otthona lesz. Amint a megtermett, boxbajnok-izmú portás bácsi elősiet a kapuból, hogy segítsen a két nagy koffer, három kis koffer, hét kezításka, öt skatulya és tizenegy csomag leszedésénél, mujkó megszeppenve símul az autóhoz és szemét a portásról le nem véve, nyújtja befelé a kezét a kocsiból lassan kászolódo mamuska felé: Anyuka, gyerek!...

Anyuka jön és mujkó szíve megkönnyebbül. A csomagok közül kihámoz egy hátizsákot, vagy hátán vivő táskát, amelybe az ő kincsei vannak csomagolva és azt magára applikálva, mama kezét erősen megragadva, így indul meg a lépcsőkön felfelé. Nagy batyu ballag, alatta kis ember.

Felmennek az Igazgató úrhoz. A kis ember itt egy pillanat alatt felmelegszik, hiszen a hatalmas pap bácsi anynyira az ő nyelvén beszél, mintha otthon lenne a pajtásai között. Egy perc alatt nagy barátságot kötnek és a kis fiú talán önkéntelen megérzi, hogy ettől a barátságtól függ az ő jövő élete, jelleme, lelke fejlődése, minden...

Innen azonban mujkó hamar kiküldetik, mert a mamuskának és Igazgató úrnak komoly, nagy beszélgetése van egymással: meg kell tárgyalniok a gyerek egész jellemét, jó és rossz tulajdonságait, gyengeségeit, egészségét, mindent, hiszen most már teljesen az intézet kezébe kerül, itt lesz otthona és amoda haza már csak vendégségbe jár két-két hétre, nyári két hónapra.

Igazgató úr csenget és behivat egyet a régi fiúk közül. Ez lesz a kis mujkó tutora, aki őt a kollégiumi életbe és szellembe bevezeti. Igazgató úr egymásba teszi a kezüket és a tutornak az otthoni becézőnéven mutatja be a kis jövevényt: „Ez az Öcsi (vagy Bunci, vagy Dodó, vagy tudomisenmi), vidd magaddal, legyetek jó barátok, csinálj belőle jó szentimrést!” — Tutor megragadja a mujkó kezét és kiviharzanak a szobából. Mamuska aggóva néz utánuk: „Jaj, nem fog a kicsi sírva fakadni?” — Igazgató úr csendes mosolyog: „Hagyja, mamuska. Itt nem szoktak sírni a fiúk.”

Odaát a kicsik frontján mujkót kíváncsi társaság fogadja. Ott gomolyog, csomagol, mesél vakációi élményeket és mutogatja ujonnan szerzett kincseit a Csibészklub, a KUSz., a Sic és a kis mujkó a csillogó szemek kereszt-tüzeiben borzasztó zavarban érzi magát. Stubi előtt leve-szi a kis kerek matrósapokáját, Zotyónak azt mondja, hogy „bácsi kérem...” és a Lajos inasnak bemutatkozik. A tutor azonban véget vet a zavarnak, nyakonfogván és bemutatván a fiúknak a védencét: „Nézzétek, ez az én mujkóm! Olyan stramm fiút csinállok belőle, hogy no!”

Mujkó két perc múlva ott kavarog már a többivel, kipróbálják a Dudika új futballját (Kisöcsi, a rosszmájú, mindjárt megjegyzi, hogy Dudika ezt a labdát mindig bal-lábbal fogja rúgni, mert neki két ballába van), felmászna a nyújtóra meg a korlátra, messziről megnézik a fekete-rigó-fészket a dzsungelben, tiszteletteljes pillantással be-kukkantanak a Csibészklub sátrába és nem telik bele tíz perc, a mujkó már Dódival méregeti össze a muszklitját és harcias hangulatban robognak le a tornaterembe, hogy kipróbálják, ki hát az erősebb. A tutor csendes mosolygással lohol utánuk. Ő már látja, hogy a mujkó a legjobb úton van és megállapítja magában, hogy ebből a gyerekből lesz valami.

A mamuska közben elintézte beszélgetését az Igazgató úrnál, átment az Atyához, vele is hosszan beszélgetett, aztán kicsomagolt, átadta a ruhát, fehérneműt és minden szerelvényét és a végén fáradtan, de mégis megkönnyeb-bülten rendezgeti a haját: „No, én most elbúcsúzom a kis fiamtól és megyek, nehogy elkéssek a vonatról.” És meg-indulnak Igazgató úrral és Atyával megkeresni az apró embert.

Nehéz feladat! Az udvaron, a felső terrazon lármás, víg csoport áll együtt: nyilaznak a fiúk és a mi mujkónk éppen most lőtt rettentő lyukat a levegőbe. Az íjjat marokra fogva indián-csataüvöltéssel táncol és ujjong, mert ez a lyuk szemmeláthatólag közelebb volt már a céltáblához, mint az előbbi lövésével elért másik lyuk. A mamuska ismételt hívása szükséges, hogy átadja az íjjat és odarohanjon; míg ölelkezik és az utolsó, bájos édesanyai tanácsokat hallgatja, látni rajta, hogy a szíve fele ott jár a nyilazó csoportnál; a mama a szemét törölgeti, mert hát olyan szomorú is az elválás, de mujkón semmi jele az el-lágyulásnak. Vigan csevegve kíséri a mamuskát a kapu-hoz és még ott is azt magyarázza, hogy ha az utolsó pil-lanatban félre nem kapja a kezét, a nyíl biztosan, de mamuskám, egész biztosan belement volna a céltábla köze-pebe... Aztán gyors ölelés, forró csók és portás bácsi még

ki sem nyitotta a kaput, a fiú már rohan ki az udvarra és idecseng a kiáltása: „Jövök, jövök már!”...

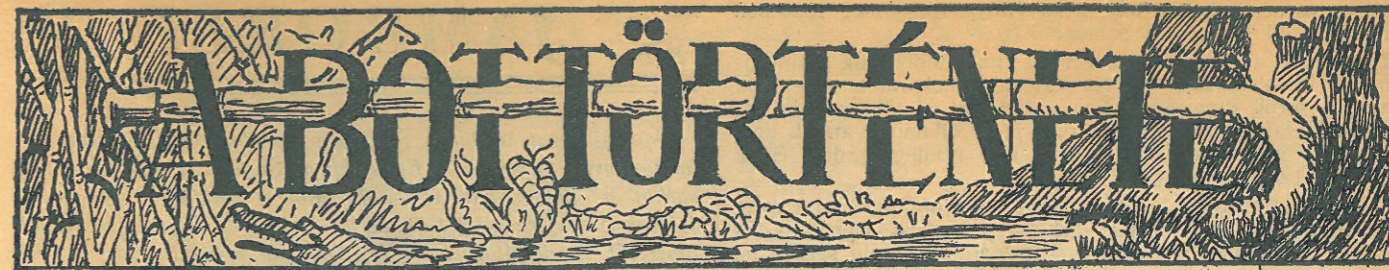
A mamuska könnyes szemmel, kis ámulással néz utána. Istenem, milyen könnyen válik az ilyen fiúgyerek! Azt hittem, sírni fog és nem fogom tudni itt hagyni! — És bizonyos megbántódás van a szíve mélyén, hogy a kis fia nem is sírt, amikor tőle elvált. Atya érzi, hogy meg kell nyugtatni a csalódott édesanyjai szívet és mosolyogva magyarázza meg, hogy a tutor-rendszer ép úgy, mint az első napok nagy játéka a forgószél hivatását kapták: az első pillanatban el kell kapniok a kis embert és belesodorni az itteni víg, fiús életbe éppen azért, hogy hazavágyás és a búcsúzás szomorúsága el ne rontsa a legelső napokat, amelyeknek friss benyomásai soha el nem törődnek a lélekből. A kollégiumba kitárt szívvel és karokkal, vígan keil berohanni, nem hátra-hátranézegetve, könnyet ejtve, elvágódva kényszerülni lassan befelé...

De azért eljön a könnyek ideje is. Ó, az Atyák azt jó előre tudják! Amikor egész napi játéktól és rengeteg új benyomástól fáradtan, elpilledve botorkálnak fel esti imára és utána megkeresik a hálóban a kis mujkóágyat, akkor Igazgató úr becsukja a breviáriumát és a kilencórai csengetés még nem hangzott el, amikor már benyit a kicsinyek hálószobájába. Leül a legkisebb fiú ágya szélére és mosolygós, csendes beszélgetés kezdődik... Aztán, észre sem veszik, egyszerre mese szálai fűződnek a beszélgetésből és pár perc múlva lélekzetviasszafojtott csendben figyelik a fiúk a színes, szép mesét... Elcsendesedik a ház, a többi

hálóban Atya eloltotta már a villanyt és a kicsiknél még egyre folyik a mese. A kis fejek lehanyatlanak a párnákra és végigszáll az ágyak fölött az álomtündér. Most már elhallgat a mese, Igazgató úr eloltja a villanyt és csak a kis éjszakai lámpa gyenge fénye világítja be a szobát. És most sorra jár ágyról-ágyra, s figyeli a kis fiúk álmát. Mert egész nap a diákélet az úr és nincs idő hazagondolni, de este eljönnek az emlékek és itt is, ott is elfojtott szipogás hallatszik: ott egy kis mujkó hazagondol. És milyen jó most, hogy ott van valaki, aki leül az ágy szélére, megsíogatja a borzas fejet és halkán elbeszélget, míg felszáradnak a könnyek és elalszik a gyerek. És az egyiknek a nagymama a homlokára keresztet szokott rajzolni elalvás előtt, a másikat megcsókolja az édesanyja, harmadiknak apuka símogatja meg a fejét... Miért ne kapja meg itt is ugyanazt? Hiszen olyan olcsó: csak szív kell hozzá és megértése a kis mujkók aranyos, poétikus kisfiú-világának!...

Igy vonult be a kollégiumba annak idején Laci is, Stubi is, meg Kisöcsi, Srác, Pursi, Anti, és így vonul be évről-évre a Csibészklub-jelöltek újabb hada. Mind végigélte a mujkó-esztendőt és a szíve redőiben sok szép emléket őriz mindegyik a „rég jó időkben”. Még Dódi is, aki csak most jön másodikba, tehát a mujkóbört éppen csak hogy levetette, úgy szokta kezdeni az elbeszéléseit: Valamikor régen, boldog mujkó koromban...

A mujkó a jó Istennek legboldogabb teremtménye. De jó lenne újból kis mujkónak lenni!

A botról, a bot történetéről adok itt néhány sornyi ismeretöt. Különösen időszerűvé teszi ezt a kérdést, hogy újabban az állami rendőröket is ellátták bottal. Külföldön ez már régebben megvan.

Talán már mindenki ismeri hírből a londoni rendőr, a policeman kurta botját, a staff-öt. London jellemzőbb alakja a hat láb magas, „felvidéki”, azaz a „highlander” skót policeman, aki hallatlanul népszerű, derék, szolgálatrakész legény. London népe Old Tommy néven becézi. Szám-talanszor lehet hallani, hogy a járókelek: „Hallo, Old Tommy!” kiáltással üdvözlik a polgári rend és az utcai jól nevelt tisztesség e derék órét. Csuklóján ott lóg a rendőrbot, a staff. A közönséges, szolgálati staff mintegy ötnegyedlábnyi hosszú, kissé vastagodó végű, fehér fabunkó. Gömbölyűre esztergált feje egy gomb nyomására felpattan, ide, egy mélyedésbe van beütve a londoni City Lord Major-jának, vagyis London polgármesterének pecsétje. Letartóztatáskor a delikvensnek megmutatja a Lord Major, vagyis a „királyi úr képe” pecsétjét, a staffel megéri az ily módon letartóztatott gentleman vállát.

A londoni kültekelen az ősi, fából esztergált staff helyett gumibotot visel a rendőr. Ez eredetileg a kültekeli „Hooligan”, a londoni csőcselék fegyvere volt, homokkal töltött vitorlavászonszó. Mivel az igen tisztelt Hooligan urak ezzel „dolgoztak”, a londoni policeman ennek ellenszerül, a homokos bunkóval rokonságos, gumicsövet kapott fegyverül. A gumi-staff a londoni Tommyk vasmarkában pompás fegyvernek bizonyult. Való tény, hogy a „Sohó” söpredéke az 1910 táján rendszerezett gumi-staff elől vándorolt ki Párisba, ottani kartársai, a Mortmartre és Charenton züllött sikátoraiban tanyázó „apaches” közé. A párisi apache ekkor vette át a gumibotot, a párisi rendőrség azonban nem ezt a humánusabb, kábitó ütést adó fegyvert adta rendőrei kezébe, hanem kurta karabélylyal szerelte fel a rendőrlégénységet. A kis é rendetlen Párisban, — ahol a világháborúig még csak bejelentőlapot sem kellett kiállítani, ahol a közbiztonságra kedves könnyelműséggel nem sokat ügyeltek — a karabély csinált rendet. 1912-ben még láthatók voltak karabélyos rendőrök. A revolveres londoni hooligan-ök és apachesok harcai mindennaposak voltak. A háború aztán végzett a rettentő párisi alvilággal.

Bennünket mindebből az érdekel, hogy a gumibot apja, a staff, eredetileg valóban az a jellemző és tipikus angol hatalmi jelvény-e, aminek azt általában hiszik?

Nem az, hanem eredetében keleti, ázsiai hatalmi jelvény, mely görög, bizánci, török és magyar közvetítéssel terjedt el a középkor korai és későbbi századai során Európában. A régi magyar életben ott volt a karhatalmat képviselő tisztbéliek — régi magyar címükön „Uraimék” — kezében a legújabb időkig.

Ázsiában az úr előtt hordott bot a hatalom jelvénye. A kínai közigazgatási főtisztviselő, vagyis valamely főrangú mandarin előtt éppen úgy ott lépdelt a botosmester, mint a török

pasa előtt. Minden kis bégnek megvolt a maga botos csahus-a — más tájszóval csahusz, — és ő járt előtte. Ebből lett a magyaros csahos, vagyis előcsahos szó. A homerosi eposznak nem egy alakja, az istenek, királyok és egyéb főemberek hírmondói bottal jártak. A római Fasces semmi más, mint tizenkét vessző közé dugott lefejező bád. Ezt törvényszolgák vitték a legfőbb

hivatalnokok előtt. A korai középkori bizánci fejedelmek bunkós jogara, a szkrépton, az európai hatalmi bot formái őse. Utódai ott vannak az európai fejedelmek jogaraiban és hadvezéri marsallbotjaiban. Minden török Vezér-Pasa, sőt Begler Bég — a bégek bégeje — kezében ott a buzdugan (ebből ered a buzogány szó); gömbösvégű hatalmi bot. Középkori királyi szabadváros polgármesterének mai hatalmi-jelvénye egy remek, XVII. századi bunkós buzogány. Mindenki ott láthatja a közszegi polgármester hivatali szobájában. A középkori magyar városok várnagya a burgravio, burggraf, magyarosan porkoláb — címe botosgróf. A felvidéki városokban „Szemetgróf volt a címük: ők voltak a városi köztisztviselői őrei is. Botja volt minden botos ispánnak, a debreceni diákság seniorainak botja az ősi gerundium. Az egyetemek Rector Magnificusa előtt az egyetem botját, a baculumot hordja a bidelus. Ott láthatjuk a Szent Jobb körmenetében. Ez a baculum, melyre a doctorandus fogadalmat tesz. A pesti Egyetem baculumát a Patrona Hungariae ötvösmívű képe díszíti. „Botos” a francia bachelier neve is összefügg a baccalarius, majd a baccalaureus fogalmával. Ez a francia egyetemeken a doktor előtti fokozat.

Régimódi magyar lakodalmakon ott látjuk a pálcás urakat és pálcás legényeket. Ercsi bírójának maig is gyönyörű ezüstgombú pálcája van. A magyar király koronázásán több magyar zászlós úr bottal jelenik meg. A püspökök és apáturak pásztorbotja is hatalmi bot. Ha ilyenkor a saját jogterületen jelenik meg a magyar főpap, a pásztorbotot hordó szerpap a bot szárát a földre eresztheti, idegen egyházi területen nem.

A régi magyar ezredek minden tisztje és altisztje bottal járt. Az őrmester botja spanyolnádvessző volt, a káplárt csak mogyorófálcá illette meg. Botja van a mai magyar testőrmesternek és a koronaőr kapitányának is. Ott láthatjuk ezt is a Szent Jobb-körmeneten.

A csodálatosan épségben maradt gyulai vár — Maróthy János macsói bán úr 1430-ban épült vára — ma az Almásyaké. A kastély portáján öles rúdon réztollú fokon a grófi család botja: ott van a portás-hajdú markában.

Botja volt az összes magyar céhek táblajáró bemondójának is. Céhi lakomára, ülésekre, temetésre egy öreglegény bottal és táblával idézte meg a mestereket és legényeket. A céhek botja esztergált pálcá volt, fején a céh patrónus szentje és címere díszlett. A táblajáró nyakán vastag rézláncan lógott a tábla, rajta a céh címere. A táblajáró házról-házra járt, a bottal megérintette a behívott céhbéli vállát és rámutatott a mellén lógó címeres táblára. Ez volt a céhi hatalom jelképe. A Székesfővárosi Múzeum, Székesfehérvár és Veszprém múzeumai több ilyen céhi behívóbotot és táblát őriznek. A pesti céhek — mé-

Veressy István

Kedves ismerősünk.

RÉGI EMLÉK VISSZAJÁR

Az angliai Jamboreen résztvevő magyar cserkészeknek élénk emlékezetében él az a minden képzeletet felülmúló fogadtatás, melyben Oldhamban nemcsak a hivatalos városi és a cserkészhatóságok, de a közönség tízezrei részesítettek a magyar cserkészeket. Olyan szeretettel teljes volt ez a fogadtatás, melynek fokozása emberileg lehetetlen.

Ennek a nagyszabású fogadtatásnak volt némi viszonzása az a kedves esemény, amely augusztus 14-én játszódott le a gödöllői Jamboreen. Az Angliát járt XIII-as tisztcsoport tagjai felsorakoztak a tábor főzászlója előtt, ott volt az idegenvezetők díszseregének és a VIII. altábor 38. számú Honvéd zenekara. A zászló előtt sorakozott a mit sem sejtő 8 oldhami fiú. Az ünnepség rendezői ugyanis kipuhattak, hogy az angol kontingensben 8-an vannak Oldhamból s ezek számára egy-egy ezüst lilomos kalapjelvényt vásárolt.

A zenekar indulója után Éry Emil, a XIII-asok volt parancsnoka, üdvözölte a fiúkat, megemlékezve Oldham nagy napjáról, átadta nekik az emléktárgyakat s egy kilencediket azzal a kéressel, hogy azt Oldham város polgármesterének adják át a következő le-
véllel:

„Mi, akik részese voltunk annak a felejthetetlen fogadtatásnak, amiben éppen négy éve a Arrowe-parki magyar kontingens küldöttségét Oldham városa részesítette, összekerestük a gödöllői Jamboreen résztvevő oldhami cserkészeket. Elmondtuk nekik,

hogy az elmúlt Jamboree legszebb emléke az oldhami nap volt számunkra s azt nem szűnünk meg emlegetni szerte hazánkban. Fogadja Polgármester úr emlékülről tőlünk ezt a szerény ajándékot, amit az oldhami cserkészek útján küldünk Gödöllőről. Tisztelettel és szeretettel köszöntik Polgármester Urat és Oldham város közönségét a magyar cserkészek nevében a volt Arrowe-parki XIII-as magyar tiszti csoport tagjai. Éry Emil parancsnok.”

Ezután elénekelték a magyar cserkészdulót, majd az egyik oldhami mondott köszönetet, hogy a sok jókívánságot tolmácsolni fogják ott-hon. Sok kedves napot töltöttek, sajnálják, hogy nem egy hónapot tölthetnek legalább itt. Majd nagy huj-huj-hajrázás közben egy kis angol zászlót adott át Éry parancsnoknak. Az ünnepség résztvevői a zenekarral együtt nótaszó mellett kísérték haza táborukba az oldhami fiúkat.

Dr. Pohl Sándor.

Igy kell kérem, repál, pucolni!!!

szárosok és serfőzők, de még a kávéfőzők is — még 1850-ben is ilyen bottal járták a bemozdókat.

Ilyen bot a katonai zenekarok nagydobosának zsinóros botja is. Mivel Európa legelső katonai zenekara a magyarok voltak, a török janicsármuzsika e botosait is tőlünk vette át Európa. Hatalmas ezüstfejű botot tart az állami hivatalok portás-hajdúja is. Innen ment ez át a régi vendégfogadók és a temetések botos portásaira is.

A polgári tekintélyt az ezüstgombú spanyolnádbot adta meg. Ilyennel régen csak mester járhatott. A pesti mészáros-céh 1705-ben legényeit eltöltötte a spanyolnádbotból való sétálástól, a budai magyar szabó céh kötelezte a legényeket a mogyorófa-pálca hordására. A sétatálca az 1880-as években még az úri rend jelképe, a régi kardviselés pótolója volt.

A magyar s az európai rendőrségek ősei a céhbellekből lett fertálymesterek, vagyis utcakapitányok. A Gyuláról Nürnbergbe vetődött Atyhossy Albert ötvöslegényt a nürnbergi ötvösök utcakapitányuknak tették meg. A pesti váci kapu környékén lévő pesti felvég fertálymesterei a mészárosok, puska-művesek és cégéres vendégfogadók voltak 1750 táján. Ezek mind botosok voltak. Botja volt a későbbi pesti városi darabontoknak is.

Egerben máig minden évben megválasztják a fertálymestereket. Akad közöttük kanonok és városi tanácsnok is. Jelvényük máig is a kerek fertálymesterei köpönyeg és a gombos bot. Ez Egerben is igen nagy tisztesség: emléke a régi, rendőri szolgálatot tévő választott fertálymestereknek. Ez minden városban megvolt, de csak a hagyományos Egerben él még, mint nagymúltú polgári emlék.

A rendőrbot 1848-ban annyira élt még Pesten, hogy a szabadságharc idejében a jó pesti rendőrség legénye és tisztjei apró, fehér fabuzogányokkal jártak. Diszbugányuk réztollú volt. Ott láthatjuk ezeket a Székesfővárosi Múzeumban.

A keleti szokást mi hagytuk el leghamarább, ámde most, a rendőreink új gumibotjával nagy kulturisztóriai vargabetűvel visszatérünk régi magyar „Uraimék” botjához.

E bot már nem keleti buzdugán, hanem ennek ükunokája, angolos gumi-staff. Nem hatalmi jelkép, hanem fegyver. Az, amiből a jelkép lett.

Stílusos és magyar dolog lenne azonban, ha derék rendőreink utcai szolgálati jelvényeül újra feltámadna a tekintélyt adó kurta, pesti magyar fabuzogány, az ősi magyar rendőrbot. Hagyományt fejezzen ki, amire bizony nagy szükségünk van.

Nyáry László.

JAMBOREE

Nem új rovat kezdődik, nem is a Gödöllő előtti hivatalos állandó rovat folytatódik. Egyszerűen kinyitok számotokra egy sarkot a lapban, ahol elmondhatjátok a külföldi barátaitokkal folytatott levelezésekből felmerült minden olyan újságtokat, amelyről gondoljátok, hogy a többi fiút érdekelni fogja. Sokszor egy-egy levelezőlapon érkezik kedves hír, amelynél átfut az ember agyán a gondolat: milyen jó lenne, ha ezt a többiek is tudnák! Hát ime, itt a keret hozzá. Ne cikkeket írjatok, hanem pár soros értesítéseket. Mindig 10 nappal a következő szám megjelenése előtt beküldeni, mert különben egy számmal késni fog!

Arvid Friedborg, a mi kedves svéd barátunk, aki a svéd csapat táborozása után is nálunk maradt és végigálta a Jamboree-t s utána Szent István ünnepéig Budapesten vendégeskedett, angol nyelvű lapon írja, hogy szerencsésen hazatért és Magyar Cserkész legközelebb megjelenik, már Upszálában lesz, az egyetemen. Most lesz „golya”. Szeretettel köszönti minden jóbarátját.

Mr. Spencer, a kedves kenti barátunk a Jamboreeról Székesfehérvárra utazott, ahol néhány napig Shvoy püspök úrnak vendége volt. Szeretettel gondol Gödöllőre és Magyarországra s igéri, hogy hamarosan újra eljön hozzánk.

Leopold Zimmermann, a Jamboree Magyar Cserkész bécsi munkatársa a közeljövőben Sopronba jön, hogy pár napot Koszter atyánál töltsön. A Csibészklub erősen készülődik a fogadtatására. Ez a pár nap a Magyar Cserkész számára is értékes lesz.

Az izlandiak 22 darab Jamboree-albumot rendeltek.

Lord Baden Powell Péter fia kedves levélben köszönte meg a kőbányai id. Köhler Istvánnak az „Utazás a nagy cserkész-táborban” című társasjátékának felajánlott tiszteletpéldányát. Többek között azt írja: „Egy hetet töltöttem Gödöllőn és kitűnően éreztem ott magamat. Amikor elmúlt az időm, nem szívesen jöttem el onnan... Remélem, hogy a jövő év folyamán visszatérhetek Magyarországra...”

Mi hiányzott a Jamboreen?

„... Nem vagyok író, nem tudom szép szavakban kifejezni azt, amit gondolok, de Atya meg fog engem érteni. Olvastam a szeptember elseji számban „A nap fénypontja” című kis cikkét. Atya írta, úgy-e, hiszen emlékszem, együtt laktak Elek bá-val és más azt nem is tudta volna olyan egyszerűen és igazán megírni. Minden sorát igaznak éreztem.

Igen, ez hiányzott énnekem is, ez a félórás cipőtisztítás minden reggel. Tetszik tudni, az egész Jamboree egy óriási rohanás volt, két heti rohanás, megállás nélkül. Ugy éreztem, hogy kevés az időm, rövid a két hét, kár minden percért, amit nem a tábor látogatásával és az idegenekkel való barátkozással töltök, és jártam, míg térdig kopott a lábam, minden este holt fáradtan értem haza a sátramba és mire körülnéztem volna parancsnok úr, rajvezetőm, őrsőm tagjai jóliksmert arcán és egy-két szót váltottam volna velük, már a tudunk is mind álmotlan, mely alvással, hogy másnap jóval a kuruc-ébresztő előtt felugorjak és kezdjem a rohanást újra. És nem volt időm rá, hogy a lelkemben rendezem a benyomásaimat, nem tudtam megemészteni semmit, nem volt alkalmam, hogy a parancsnok úrral bizalmas szót váltsak és tőle iránymutatást kapjak, mert csak rohantam, rohantam. Ha most visszagondolok, azt látom, hogy nekem az egész Jamboree legjobban az a „lelki kiegyensúlyozásnak és emésztésnek félórája” hiányzott. Meg is fogadtam, hogy ezentúl, ha utazom, vagy a csapattal külföldi túrán járok, vagy megint ilyen Jamboree-táborba kerülök, egyik legfőbb gondom lesz, hogy minden nap egy ilyen csendes félórát biztosítsak magamnak. Akkor azt hiszem, sokkal jobban fog menni minden...”

IHLET. —

Ki tudná versben megénekelni Gyula bácsi lázas tevékenységét az ihlet órájában? *

A KULISSZÁK MÖGÜL

Amióta a világ világ, illetőleg amióta segédtiszt és tiszt él ezen a kopásnak induló sárgolyón, azóta a cserkészek e két törzse között csak félig van elásva a csatabárd. Hogy könnyebben ki lehessen rántani, hát a nyele mindig kimered a földből.

Mert azt csak nem lehet bosszútlanul hagyni, hogy a segédtiszt úr, a tiszt úr konyhaparancsnoki ideje alatt rántottthús helyett zsemlemorzsaiban megforgatott, ócska cipőtalpat kapott ebédre, amit a maradék zsírban szép ropogósra sütöttek? Viszont a tiszt úr sem tudta elfelejteni azt az égbe kiáltó cselekedetet, amikor verőfényes vasárnapi reggel arra ébredt boldog álmódosásából, hogy a farkaskölykök az egyetlen, féltve őrzött borotvapengéjével ceruzát hegyeznek. A sebzett oroszlán üvöltése halk melódiaú madárcsicsergésnek tűnt volna fel a tiszt úr fájdalomkitörése mellett. Amikor pedig a rettenetes felindulástól remegő hangon megkérdezte a cserkészpalántáktól, milyen úton-módon jutott kezükbe hétmadzaggal lezárt parancsnoki sátrából az ő legfeltehetőbb kincse, a ragyogó szemű apróságok ártatlan arccal rántották le a leplet, a véges ésszel fel nem mérhető galád cselekedet elkövetőjéről. — Elbeszélésünk szerint: ők ceruzahegyezésre szolgáló eszközt kértek a segédtiszt úrtól, aki ezt a borotvapengét adta át nekik azzal az utasítással, hogy ceruzájukat csakis a parancsnoki sátor előtt hegyezzék, mert a tiszt úr végtelenül szereti hallani az irónhegyezés zaját.

Jóska bá, a segédtiszt, éppen a vasárnapi ebéd mikéntje körül forgolódtott és búvárszi ügyességgel lódította a levegőbe az egyik oldalán megsült palacsintát, hogy a gravitációs erő következtében lefelé haladó tészta a palacsintaszívóval elkaphassa és a tűz segítségével elfogyaszthatóvá tegye, amikor Pista bá, előzetes hadüzenet nélkül, megtámadta. — Segédtiszt úrr! — peregetek az „r”-ek a foga között. — Segédtiszt úrr! A borotvapengém!?

Jóska bá szemelláthatóan gyanusan rezzent össze és más-különbözőn biztos keze elvétette a fogást úgy, hogy a félig mosolygóra sült palacsinta szomorúan a porba hullt. A palacsinta gyászos végét a kukta fájdalommal kísérelte, akik a saját gyomrukra siratták.

A „segédtiszt úr” hátrafordult és csodálkozó arccal meredt Pista bá-ra.

— A borotvapengéd?!!!

Aztán észbe kapott és bűnbánó arccal kérlelte Pista bá-t. — Ne haragudj! Ugy látszik, tévedtem. Majd odaadom az enyémet.

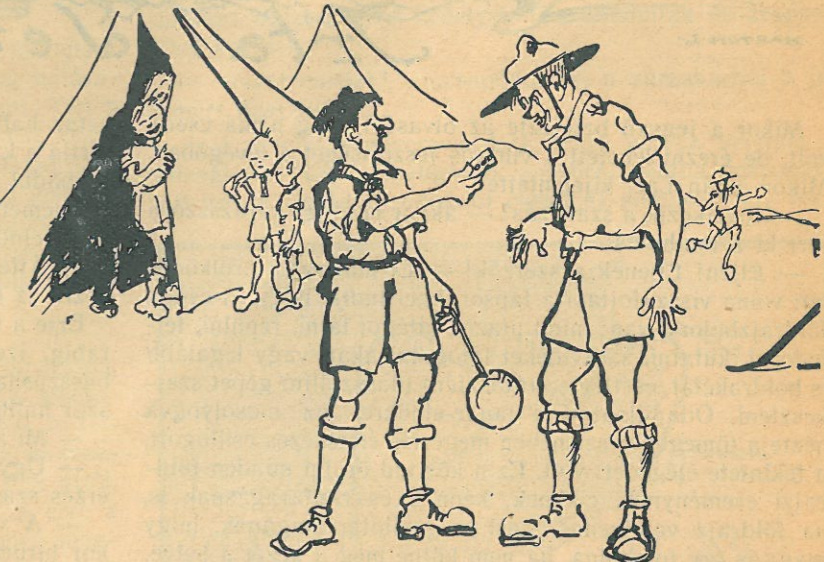
A tiszt úr a megbocsájtás álláspontjára helyezkedett és békülékenyen követte a megtért bűnöst. Jóska bá eltűnt szellős kéjlakában és néhány pillanat múlva ütött-kopott, rozsdamarta, hétszer kicsorbult pengét tarva kezében, megjelent. Pista bá rámeredt az özönvízelőtti darabra, majd sietve sarkonfordult és elrohant. Nem akarta, hogy kétségbeesésének tanuja is legyen.

Summa-summarum, a táborban több borotvapenge nem volt és amikor az első megmentésére a farkaskölykökhöz rohant, azok nagy buzgalmukban már régen kettétörték a papírvékony acéllapot. Ilyenképpen Pista bá-nak háromnapos szakáll díszelgett az arcán, amikor aznap délután megérkeztek az otthoni ilusztris vendégek, közöttük a menyasszonya.

A rántott cipőtalpat követte a borotvapenge és az egész tábor azon törte a fejét, hogy mi következik most. A segédtiszt úr az egész vasárnapi éjszakát álmatlanul töltötte és a szellő legcsekélyebb rezdülésére is összeresztett. Jól tudta, hogy a táborok íratlan törvénye szerint az ilyen kópéság megtorlatlanul nem maradhat. Pedig a vasárnap éjszaka nyugodtan telt el. Arról viszont senki sem tehet, hogy kedde virradó éjszaka, amikor riadót fújtak és Jóska bá ki akart rohanni a sátorból, az egész alkománya a nyakába dőlt. Miért nem húzta meg jobban a feszítőkötteleket?

Teltek-múltak a napok. A nyári tábor már a múlt ködös homályába veszett. Zimankós novemberi idő járta és az otthonban nagytakarítás volt. Jóska bá buzgón sikálta a padlót, a kályhá-

Rejtvény. Most kifogunk a rejtvényfejtőkön. Ebben a számban szerteszóra különböző felszólításokat láttok: képek alatt, oldalak sarkában eldugva. Mögöttük kis csillag jelzi, hogy ezek is a rejtvényhez tartoznak. Keressétek össze őket és teljesítsétek, amit kívánok.

Ebédre zsemlemorzsaiban megforgatott, ócska cipőtalpat kapott.

Azután megint csak a súrolókefe egyhangú danája hangzott és valamelyik fiú a kilincsek tisztítása közben az indulót dúdolta. Jóska bá a terem végére ért és eltűnt a parancsnok úr szobájában.

Kisvártatva Karcsi, a második őrs vezetője, üveggel a kezében Pista bá-hoz lépett.

— Pista bá kérlek, a mentőláda fenekén találtam még valami kevés konyakot. Idd meg, rögtön felmelegszel.

Pista bá kapva kapott az ajánlaton, megnézte az üveg cím-kéjét, azután felhajtotta az italt.

Vad csataordítás keltette fel a fiúk figyelmét. Meglepetten fordultak a hang irányába.

— De hiszen ez Wetol! — hangzott a csatakiáltás.

Mindenki tréfát sejtett és az arcok mosolyra húzódtak. A tiszt úr szeme Karcsit kereste, hanem ő eltűnt, mint a kámfor. A rejtély kulcsát a parancsnoki szoba felől felhangzó szózat adta meg.

— Pista! Pista! Kísért a sátor!

Pista bá szeme nagyot villant és hadvezérhez illően kiadta a parancsot.

— Lehúzni!

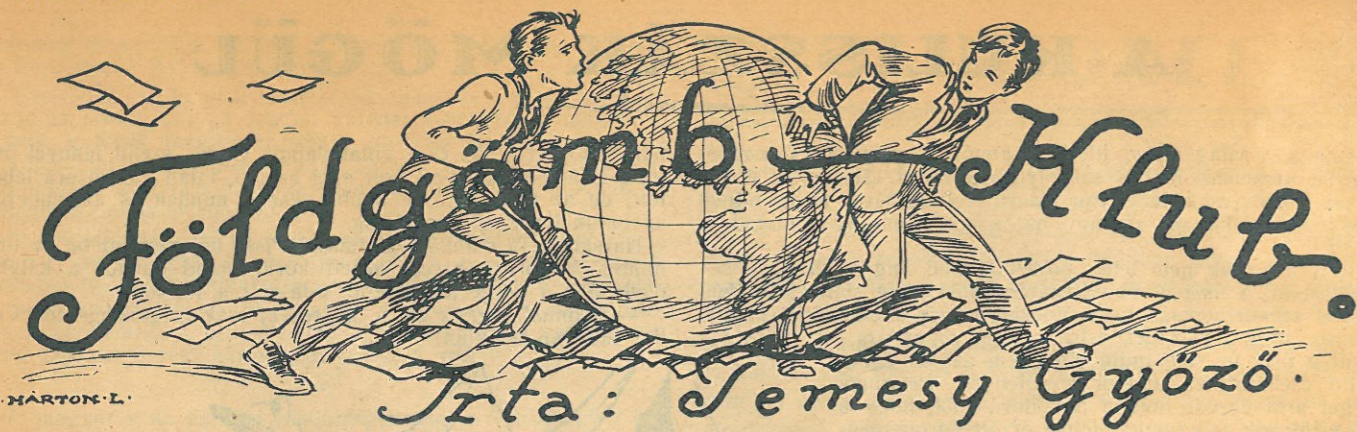
Varázsereje volt ennek a szónak. A fiúk nekilendültek, azonban Jóska is repült, mint a kilőtt nyíl. Egyik lépcsőn fel, a másikon le. Jóska menekült, de végül is az üldözők kezébe került. Olyan veszteshez illően, mint aki ismeri a szabályokat, maga feküdt a padra és filozófusi nyugalommal tűrte, hogy a sátorlapot ráhúzzák. Félfüllel még hallotta a kórust:

— Jó tett helyébe jót ne várj és táboron kívül bosszút ne állj!
... Azután nagyot csattant a sátorlap.

Elásták a csatabárdot, de a nyele kilóg. A két törzs között béke honol és ha együtt tanácskoznak az otthon asztala mellett, néha-néha érzéssel teli sóhaj kél egyik vagy másik ajakán.

— Bárcsak már táborban lennénk! — és képzeletükben feltűnik a tábor, ahol dől a sátor, roppan a penge és jól esik a rántott cipőtalp is. Ráadásul még leházás sem jár érte.

Szentiványi Jenő.

Mikor a jegyző befejezte az olvasást, még néma csend volt, de érezni lehetett a viharos feszültséget a levegőben. Mikor aztán Laci kijelentette:

— Következik a szavazás! — akkor mintegy varázsszóra tört ki a tombolás:

— Éljen! Éljenek a szerzők! — és hiábavaló erőlködés lett volna visszafojtani a tapsot. Laci tudta, hogy itt csupa földrajzbolond van: mind utazni, világot látni, repülni, felfedezni, kutatni, sarkvidéket látogatni akar, vagy legalább is holdrakétát, esetleg sztratoszféra utasszállító gépet szerkeszteni. Odapillantott a tanár-elnökre: az mosolyogva nézte a tömeget, a szemében megértés és elnézés csillogott, a tekintete elégedett volt. Ez a kör tud örülni minden földrajzi eseménynek, cikkeknek, képnek és rímfaragásnak is, ha földrajz van benne. Laci megvallotta magának, hogy maga is így tombolna, ha nem kötné meg a kezét a helye.

Erről eszébe jutott elnöki kötelessége, egyszerre elkomolyodott és erélyesen megrázta a csengőt. Egyszeriben csend lett: Neptunus intésére elültek a vihar hullámai. Mindenki megszeppent, hogy rossz fát tett a tűzre. Laci szólt:

— Kérem a titkárt, ossza szét a szavazólapokat. Mindenki maradjon a helyén, a szavazólapokat odavisszük és be is szedjük. Mindenki a szavazólapon írja egymás alá az 1., 2. és 3. számjegyét. A szavazás titkos. Amelyik pályázatot elsőnek helyezi, annak jeligéjét írja az egyes mellé, a második, illetve harmadik helyezettét írja a kettes és hármas mellé. Se nevet, se megjegyzést, se egyebet ne írjon rá, mert különben szavazata érvénytelen.

Ismételte még egyszer a jeligéket, amit a tömeg kedvező morgással fogadott. Meg lehetett állapítani, hogy most készíti elő ki-ki a maga osztályozását. Egyesek pajkos mosolyt fojtottak el; ezek ismerték a jeligék pályázóit, vagy legalább azt hitték, hogy ismerik. Mások izzadtak a nagy felelősség miatt; hogyne, hátha éppen az ő szavazatukon múlik, hogy a pályázó nyer-e, vagy veszít? A pályadíj nem kevés; ha a győztes valamelyik nyertes úti-terv kivételében résztvesz (mert ilyen is lesz, tessék csak megvárni), akkor kap húsz pengő készpénzt, ha pedig nem óhajt utazni, akkor ugyanilyen értékű földrajzi könyvet vásárolhat.

A titkár előugrott és lázas buzgósággal osztogatta a cédulákat. A keze reszketett, valamelyik rá is szólt:

— Tán te is pályázol?

A titkár pirosabb lett és sietett tovább, nem adott választ. Ha most nem lenne ez az általános izgalom, érdemes volna a titkárt szemügyre venni: mindig mosolyog, de ebben a mosolyban a becsvágy és konokság húzódik meg, az arcára a lapátfogó úti rá a bélyeget, ritka, világos hajú, a feje a nyakába húzva, amolyan könnyen lelkesedő, se nem ügyes, se nem ügyetlen gyerek.

Végre! A kiosztás kész! Halálos csendben ír mindenki. Aztán félénk pillantás esik a szomszédokra. Mindenki elfedi a céduláját, nincs korteskedés. Légy zümmögését le-

hetne hallani, a titkár is ír. Hamar bevégi, előre fut és tartja a kalapot. Amint beleesnek a cédulák, a szavazó fel szabadul és előbb suttogva, majd hangosabban megindul a véleménycsere; kire szavaztál, melyik nálad az első?

Az elnök szava hallatszik:

— Áttérünk tárgysorozatunk második pontjára. Következik az emlékezetpróba-verseny!

Erre a szóra nagy mozgás támadt. Fészkelődtek egy darabig, izegtek, mozogtak, amíg az a szénfekete hajú, basszushangú ott a második sor végén, aki már néhányszor hallható volt a morgásával, ki nem csattant:

— Mi az eredmény?

— Ugy van! Halljuk az eredményt! — hangzott a közérzés szava.

— A verspályázat szavazásának eredményét csak akkor hirdethetem ki, ha a szavazatokat már összeszámlálták — szólt bele az elnök rosszalóan. — A szavazatokat kiadtam a szavazatszedő bizottságnak és amíg ennek jelentése megérkezik, hogy időt ne veszítsünk, áttérünk az emlékezet próbaversenyre.

Szünetet tartott, körülnézett s mikor megállapította a megnyugvást, így folytatta:

— Minthogy pedig ebben a versenyben én is érdekelve vagyok, átadom az elnöklést tiszteletbeli elnökünknek, Majtényi Elek egyetemi hallgatónak.

Eljenzés kísérte az első padba Lacit, az új elnök pedig felállt. Ugyilátszik teljesen be volt avatva ebbe a fordulatba, mert fejbőlintással vette tudomásul a felszólítást és nekilendült az emelvénynek. Harsány eljenzés fogadta; ő volt a tavalyi ifjúsági elnök.

— A következő versenyszám teljesen a mi körünk talál-mánya — kezdte a szót kellemes baritonján —. Földrajzi verszeteket régebben a tankönyvek is közöltek, de a mne-motechnikai verseny új dolog. Minthogy pedig most rendezük meg először, ismétlem a feltételeket. Az első pont: 3 magyar és 12 külföldi vonatkozású földrajzi gyorskérdésre kell itt előtünk írásban válaszolnia. A válaszok fellett a bírálóbizottság dönt. Az összes döntések ellenőrzésére mély tisztelettel felkérem Kövess tanár urat. (A tanár úr igent int.) A második pont, hogy pályázonak 12 nagy földrajzi utazónak útját kell részletesen ismernie. Ebből háromnak útját itt hibátlanul, emlékezetből fel kell rajzolni és adatait ismertetni. Végül harmadiknak következik a „vitési párviadal“. A középkorban lóhátról kopját törtek; mi a tudományban való szabad mérkőzés hívei vagyunk. Bárkinek, tehát az alsóosztályosoknak is, joga van kérdést feltenni, de egy pályázóhoz csak három kérdést lehet intézni. Következik a pályázat első része.

Most lett csak izgalom! A kicsik örültek: mi is fogunk kérdezni. A nagyok lesték, hányan ülnek le a versenyzők padjába? Ott volt az elnök, Laci, aztán egy Karcsi nevezetű hetedik, akiről az osztálytársai is csak annyit tudtak, hogy ő a „Köember“. Az érintkezésben kissé nehéz

természet, de legendákat beszéltek arról, milyen utakat és fáradságokat kibír. Van, akinek a szíve van kőből, Karcsinak csak éppen a szíve nincs kőből. Hogy csak ez a kettő ült le, csodálkozást keltett és az elnök kérdőleg tekintett Lacira. Ez elérte és olyat tett, amitől a kisebbek vére lehűlt. A morgás egészen elhalt, amikor Laci nyugodtan felkelt, elment a negyedik padhoz és az ott másodiknak ülő fiút egyszerűen kézenfogta, kihúzta a padból és odavezette a versenyzők padjához. Ott betuszkolta a padba, rá se nézve leült és papirosa fölé hajolt. A csendet újra a basszus hang törte meg:

— Jól van, Náci!

Mert Náci közismert volt arról, hogy abba a félkopasz fejébe sok tudomány szorult, de annyira esetlen, határozatlan és félénk, hogy mindenbe bele kell pofozni. Tán a pápaszeme miatt, vagy a vékonyka termete miatt? Bizonyos, hogy a megjegyzést nem pusztán buzdításnak kell felfogni; volt abban gúny és ugratás jócskán. És amilyen keletje a gúnynak és ugratásnak ebben a társaságban van, bizonyos, hogy ez nem maradt volna pusztában kiáltó szó, ha most egy rekedtes hang nem sivitott volna át a termen:

— Felváltást kérek, én is benevezek!

A szülő nem kisebb férfiú volt, mint maga a lapátfogó, rövidnyakú titkár. Nagy ámulattal néztek oda: a közönség élvezte a változatos színjátékot. A tanárelnök is felvetette fejét erre a hangra: úgy hangzik, mint a hadüzenet! — gondolta és kissé megcsóválta a fejét. Fél attól, hogy kitör a háborúság a két ellenlábás közt és erre a félelemre megvolt minden oka. A két tábor tényleg meg volt, egyelőre az elnökek, Laciék voltak felül. A másik párton főleg a középszerűek és a gyengébbek voltak, akik nem szívesen látták maguk fölött oly magasan Lacit. Ezek vezére volt Imrus, az ő kétértelmű mosolyával.

A titkárt felváltották és Imrus, egy szemvillantással Laci felé, leült negyediknek. Minden fej előre hajolt és figyelt, most százszor érdekesebb volt a harc, mert hisz ez Laci és Imrus párharca lesz, ezt mindenki érezte.

— Kibontom a kérdéseket rejtő borítékot! — hallatszott az elnök szava. Magasra tartott és megforgatott egy sokpeccés borítékot, aztán felvágta, átfutotta az ívet és kissé, alig észrevehetően megcsóválta a fejét. Ez elég volt ahhoz, hogy csendes sziszegés keletkezzék: nehezek, nehezek! — ezt adták tovább egymásnak.

— Felteszem a kérdéseket!

Olyan csend támadt, mintha senki se lenne jelen.

Első kérdés:

1. A Balaton adatai. — 1 perc.

(Tehát előbb a három magyar jön: a könnyebbek! — suttogta a nép.)

2. Mi a Balaton ingadozása, vagy „folyása“ (Seiche)? — 2 perc.

3. Ki volt Vásárhelyi Pál? — 2 perc.

A közönség nagyon lapított; még a Balatonról tud egyet-mást, de hogy mi az ingadozás, az már számos találgatás tárgya volt a koponyákban. Az elnök nem sokat töprengött, hanem peregett a „tucatot“:

1. A Vesuvio adatai és néhány kitörése. — 3 perc.

2. Mennyi a föld egyes pontjainak sebessége? — 1 perc.

3. Mikor fedezte fel Stein Aurél a „Homokba temetett városokat“? Hol írta meg? — 1 perc.

4. Mi volt Palle Huld vállalkozása? — 2 perc.

5. Melyek a transzafrikai légivonal főbb állomásai? — 2 perc.

6. Valamelyik nagy, újabb földrengés pusztításának méretei. — 2 perc.

7. Az Egyesült-Államok fejlődésének főbb adatai. — 2 perc.

8. Melyik Ausztrália fővárosa? Hol fekszik? — 1 perc.

9. Hogyan pusztult el a Jeanette? — 2 perc.

10. Mikor és meddig ért legészakabbra Frithjof Nansen? — 1 perc.

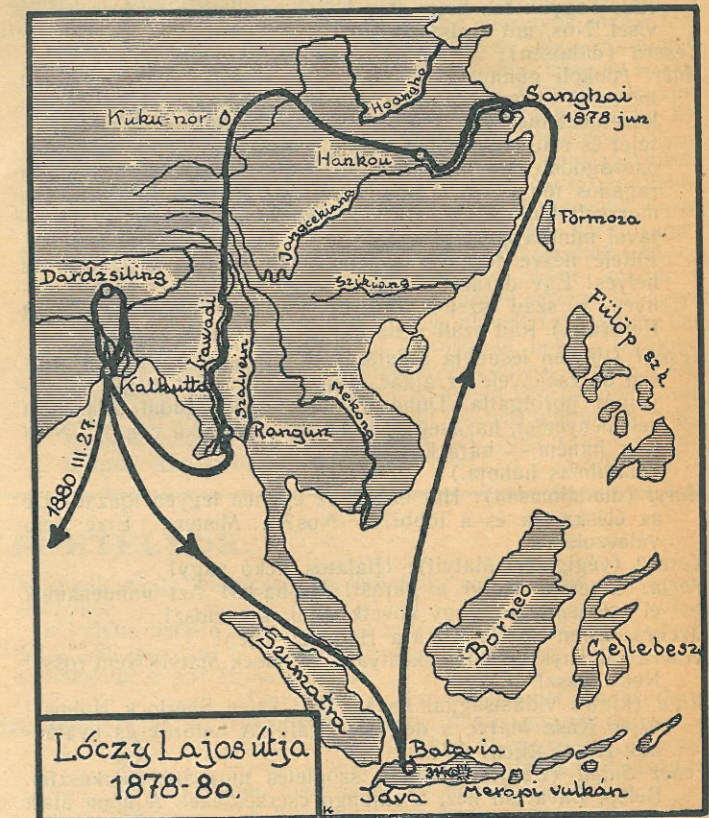
11. Melyik a legíríszebb ázsiai felfedező út? — 1 perc.

12. Mennyi az Egyenlítő sugara? A földtengely mértéke? A lapultság értéke? Az Egyenlítő egy foka? — 1 perc.

Kész! A versenyzők kimerülten tették le ceruzájukat és hátradültek. Hullámzó, zsvajgó tömeget láttak. A dolgozatokat beszedték, a kedélyek felszabadultak és csapongani kezdtek.

— Óvást emelek! — csapódott ki a zürzavarból a jól ismert basszushang.

Erre megint bebizonyosodott, hogy milyen szimpla a tömeglélek. Ugy elhallgattak a szóra, mintha vezényszó lett volna. Egyideig dermedt csend és némaság ülte meg

a termet. De csakhamar újra zajongtak és a céltábla most a basszushang tulajdonosa volt.

— Versenyezni akar a Muki is! — kottyantotta egy vékony hang és leti erre nevetés. — Már késő! Majd jövőre! — gúnyolódtak.

Ez telitalálat volt, mert Mukiról mindenki tudta, hogy nem gyötri magát tudományokkal. Azonban Muki nem hagyta magát.

— Azért emelek óvást a verseny ellen, mert fordítva volna helyes: 12 magyar kérdés és egynegyed idegen.

— A föld ezernégyszázszor nagyobb, mint Magyarország, Muki!

— Nekem azonban kétmillióöttszázezerszer drágább, kedvesem — fordult Muki a közbeszóló felé —. Tisztelettel kérem a magyar kérdéseknek legalább hatra való emelését. — Ezzel leült és utána tapssal helyeselt — a fele közönség. A másik fele meghúzódott és nem igen tudta, mi történik itt.

(Folyt. köv.)

A RITKA BÉLYEG

Mókás cserkészjáték ői felvonásban

Írta: Fábián Gyula

(Folytatás.)

Keserü (gúnyosan): Szép... szép... De hogy szerzel te magadnak olyan rablógyilkost, aki után nyomozhass? Ez az iparág most nem valami fényes! A betöréshez és gyilkoláshoz való eszközök mai nap igen drágák és az ilyen pálya nagy befektetéssel jár. Meg tegyük fel, hogy mégis akad valaki, aki ilyen mesterséget űz, hát mit gondolsz, az az úr pont a mi kis városunkat választja ki a büntette színhelyéül? Egész életében nem látsz eleven gyilkost, arra pedig még csak nem is gondolhatsz, hogy a nyoma után pont te szagláldhass!

Matyi: Nem kell éppen gyilkosságra gondolni! Vannak másfajta bűnök is. Például... Valaki belopódzik a kamrába, óvatosan előveszi a mézesbödönt és titokban nyalakodik belőle. Azt hiszi, hogy ez a cselekedete örökre titokban marad. Tegyük fel, hogy még hozzá az illető cserkészruhát is visel. Nos, mit szílsz hozzá?

Keserü (dühösen): Azt, hogy buta vagy!

Matyi (pokoli gúnyal): Halló, mister Keserü! Csak ne olyan hevesen! — mondaná Sherlock Holmes, ha egy ilyen esetben következtetne. (Az ujjával rámutat Keserüre, előreszegi a fejét és szúrós szemmel sokáig mered rá.) Itt az ördögborpadragodon csipetnyi lisztfoltot látok. A cserkészinged ujján ragadós fényesség látszik, rajta egy szegény hangya szétmorzsolta hullája tapad. És halod ezt a zümmögést? (Karjával mintha egy zümmögő rovar cikázó repülését követné, fölfelé nézve forgatja a fejét.) Oh yes! A következtetés helyes! Egy darázs! Darázs! Megérezte a méz illatát. Fényes a szád széle. Keserü! Vigyázz! (Hirtelen rákiált Keserüre.) Rád száll a darázs és megsúrja az ajkad!

Keserü (ijedten lesunyja a fejét, előkapja a zsebkendőjét, erősen dörszöli vele az ajkát, majd az ingujját, végül a nadrágját porolgatja. Dühösen): Ha éppen tudni akarod a véleményemet, hát megmondhatom... Tökfílkó vagy!... Nem méz, hanem — baracklevél! (Hatalmas hahota.)

Matyi (diadalmasan): Hát ebben az egyben legyen igazad! De az éléskamra és a többi?... Nos?... Mister... Erre nem válaszolsz?

Keserü (végigméri Matyit): Utálatos fickó vagy!

Varju: Letetted Matyi a garast! Ha-ha-ha! Azt mindenkinek el kell ismernie, hogy következtetni: azt tudsz!

Üveges: Éljen Sherlock Kása Holmes! Éljen!

Keserü (elkényszeredett mosollyal): Sherlock Matyi! Nem rossz! Nem rossz!...

Mind (kitörő vidámsággal kacagnak): Éljen Sherlock Holmes! Éljen Kása Matyi, a detektív-király! A betörők és nyalánkok réme! Éljen! Éljen!

Fehér Samu (tizenötöstendős, szögletes mozgású cserkészfiú. Belép. Zavartan nézi a zajongó cserkészeket. A hóna alatt hatalmas albumot szorongat): Jó munkát, fiúk! Olyan lármát csináltok, hogy majd szétvetitek a cserkészotthont!

Üveges: Szervusz, Samu! Mit cipelsz a hónod alatt?

Samu: A nagy bélyegalbumot hozom. A teljes Schaubeket. Megvannak benne már a legfrissebb újdonságok is. Megígérem Cövek Mukinak, hogy erre a csapatgyűlésre elhozom a bélyeggyűjteményemet, hogy megmutassam neki. Esetleg bélyegét cserélünk.

Cövek Muki (egykorú Samuval. Egérképű, kissé félnék mozgású fiú. Most előretolakszik és kezel Samuval): Köszönöm, Samukám, hogy elhoztad az albumodat!

Samu (büszkén leteszi az albumot az asztalra): Ime, itt fekszik az albumom! A középiskolai bélyeggyűjtők római nemzetközi kiállításán oklevéllel és ezer méter bélyegragasztószalaggal kitüntetve. (Lapozgatja az albumot. A cserkészek meleg érdeklődéssel nézik a gyűjteményt.) Ime egy igazán teljes sorozat magyar bélyeg. Még fekete kétkrajcáros is van benne Ferenc József-fejlel.

Cövek: Ez a sorozat valóban teljes! Nagy értéket képvisel...

Samu (szavalva): Ime a teljes osztrák zenesorozat! (Az albumból kivész egy bélyeg, a világosság felé tartja.) Már nem látok jót, mert erősen szürkül. Csavarjátok fel a villanyt! (Varju feltűnő szívességgel ugrik a villanykapcsolóhoz és felcsavarja. Samu a villanyos körte alá áll és mutatja a bélyegét. Lelkesen.) Ez a Beethoven-fej! Elsőrangú művészi munka; valódi rézmetszet! Nem került ugyan sok pénzembe

az egész sorozat, mert a megjelenése után azonnal megszerkeztem, de vérbeli gyűjtő ezeket a bélyegeket a szépségükért szereti...

Cövek: Én is szenvedélyes gyűjtő vagyok. Az én különleges célom a repülő-bélyeg gyűjtés!

Matyi: Repülő bélyeg? Milyen az?! Repül?!

Cövek: Igen! Repül! Illetve repült! Olyan bélyegét őrzök, amelyet Lindbergh hozott magával, az első ember, aki átrepült az Óceánt! Van olyan bélyegem, amelyet a Zepplin cepelt európai postával Amerikába! Ezt nehezen szereztem meg. Azt a bélyegemet is igen megbecsülöm, amelyet az Itália vitt Rómából Prágába, amikor az északi sarkra repült. A bélyegen rajta van magának Nobile kapitánynak a kézjele is! A repülőgép itt szállott el a városunk fölött, így kétszeresen értékelem ezt a példányt. Hát ahhoz mit szóltok, hogy szereztem olyan bélyegét is, amelyet Endresz és Magyar hoztak át Amerikából Magyarországra, az „Igazságot Magyarországnak” nevű repülőgépen?!

Mind (meleg érdeklődéssel): Ezt hogy szerezted meg, Muki? Honnan kaptad? Ki küldte?

Cövek: Ehhez jutottam a legkönnyebben. Egy dollárt küldtem Szalai bácsinak a vállalkozás sikere érdekében azzal a kéréssel, hogy egy levelezőlapot küldjön át Endreszéssel. A lap pontosan megérkezett, rajta egyetlen szó: köszönöm, — az aláírás — Szalai bácsi!

Kiscserkész: Igy a te dollárod segítségére volt a magyar óceán-repülőknél!

Cövek (lesúti a szemét): Talán egy literre való benzin kitélt abból a néhány fillérből! Ezzel is jobban megközelítették a célt...

Keserü: Nagyszerű! Akárki mit mond is a bélyeggyűjtésről... Muki! Ez igazán nagyszerű! A bélyegekhez én is értek. Valamikor... tiatalabb koromban én is gyűjtöttem bélyegét, de amióta érettségire készülök... (Sóhajtván legyint a kezével.) Eh! Jobb erről nem beszélni! Képzeljétek el, hogy mit fog érni ötven esztendő múlva egy teljes repülő-sorozat!

Mind (szörnyűködve): Bámulatos! Ez már döfi! Érdekes!
Samu (széles mozdulattal csendre intj a cserkészeket): Ez mind semmi! Ide nézzetek! (Fordít egyet az albumban és diadalal rámutat az egyik oldalra.)

Varju: Hüü, de cifra! Az egész oldalon egyetlen szál bélyeg! Körülötte iparművészeti remeknek is beillő keret, amely fölött egy hatalmas szám áll. A számot ki se tudom mondani. Várjatok csak, hadd szedem össze az eszem. Egy egyes, utána nulla, két nulla, három nulla, megint nulla, nulla... nulla... nulla... nulll... nullll... (kimeresztli a szemét, hadarva). Nulanulanulanulanula... Jaj, nem bírom tovább...

Samu (végtelen göggel): No, majd segíték a számolvasásban... Tíz milliárd márka! Tíz milliárd! Ennyiért vettem ezt a bélyegét!

Mind (elszörnyednek): Ejjha!

Jól esik a pompás friss víz.

„Csereszecs”

Ki tudna ennek a „change”-nak történetét röviden, humorosan elbeszélni? *

nek története van! Ez a bélyeg olyan ritkaság, amelyet mai nap már semilyen pénzzel nem lehet megfizetni!...
Varju: Talán tíz milliárddal?! Pengőben! Igen?!

Samu: No, erről talán lehet beszélni!...
Cövek: Mondj el, Samukám, miért olyan rendkívül becses a zöld elefánt?

Samu: A brahmaputra maharadzsza öfelségénél egy napon el-fogyott a bélyeg. Az akkori háborús viszonyok magyaráz-zák meg, hogy miképpen volt lehetséges, hogy Angliából nem érkezett meg a kellő bélyegszállítmány. Elég az hozzá, hogy mivel a maharadzsza bélyeg nélkül maradt, az első minisztere tanácsára maga készített bélyegeket, hogy ál-lama ne nélkülözzön. Kétszáz ilyen zöld elefántos bélyeg készült akkor könyvmai úton, amelynek a rajzát egy híres, Indiában élő angol festőművész tervezte. Mivel Angliából a bélyegpótlás hamarosan megérkezett, a bélyegek közül tényleges postai forgalomba alig ötven darab került, ame-lyeket a bélyeggyűjtők hamarosan szétkapkodtak. Az én édesapám történetesen Münchenben járt akkor, amikor a bélyegkereskedőm két ilyen zöld elefántot kapott. Az egyik bélyegét Rockefeller vásárolta meg, akinek egy embere ál-landóan csak azért tartózkodik Európában, hogy a legújabb bélyegeket a milliomos gyűjteménye számára megszerezze. A második bélyeg Rockefeller birtokában van és mivel csak ezt a két bélyegét tartják nyilván a bélyeggyűjtők nagy főrszökönyvében, el kell fogadnunk azt, hogy zöld elefántja csupán Rockefellernek és nekem van!... (Folyt. köv.)

HÁZTARTÁSI FORTÉLYOK.

Ha a mama varrógépe nagyon lármásan jár, lepjük meg vele, hogy lábai alá összevarrt szövet, vagy filc foltocskákat helyezünk.

A nyílkory ajtók kétségbeejtik a fáradt, ideges embereket, pedig milyen könnyű segíteni rajta! Meg kell emelni az ajtó-szárnyat és a forgókat egy tollal vagy ecsettel megolajozni. A megemlést legkönnyebben úgy végezhetjük, hogy fejszét, vésőt, vagy más, lapos szer-zszámot helyezünk az ajtó alá, melynek másik végét egy darab fával alátámasztjuk, ha erre rálempünk, az ajtószárny felemelkedik.

Ha az ajtó lesüllyedt és így rosszul csukó-dik, ezen is könnyen segíthetünk a forgók közé helyezett megfelelő kis betétkorongoc-szával.

Megrozsdásodott zárat olajozással hoz-hatunk rendbe. Ha a kívülről olajozás nem vezet sikerre, srófoljuk le az oldallapot, így hozzáférhetünk a belsejéhez.

Fiókok nehezen kihúzható voltán segíthetünk, ha szappannal, vagy fagygyertyával kenjük meg a fiókházzal érintkező éleít.

Olajozással hátráltathatjuk a rozsdaképző-dést. Például igen hasznos az esernyők vá-zának óvatos megolajozása. Előtte szárazra töröljük és aztán csak félig feszítjük ki. Az esernyőt nedvesen sose csavarjuk össze, ha-nem lehetőleg fogantyújával lefelé helyez-zük el.

Meleg időben nagy gond az élelmiszerek frissen tartása, ha nincs jégszekrényünk hozzá.

Saláta, zöldség-féle frissen marad, ha ned-ves újságpapírosba csomagoljuk.

A vajat agyagedénybe, például még nem

használt, tiszta virágcserepbe tehetjük, ezt állítsuk vízzel telt edénybe.

A kályha belseje is szerepelhet hűtőszekrényként, csak persze jól ki kell tisztítani és a beletenni való húsfélét még papírosba is csomagolni a por és hamu ellen.

Folyadékokat jég nélkül lehet hűteni, ha a palackot hidegvizes ruhába göngyöljük és az ablakok közé, a „huzat”-ba állítjuk, ne fe-lejtsük el hozzá az ablaktáblákat kitémasz-tani, mert különben hamar kész a kár.

A burgonya nem fonnyad meg, ha néhány órára vízbe áztatjuk, ez megkönnyíti a há-mozást is.

Répát, retket, időről-időre meg kell ön-tözni.

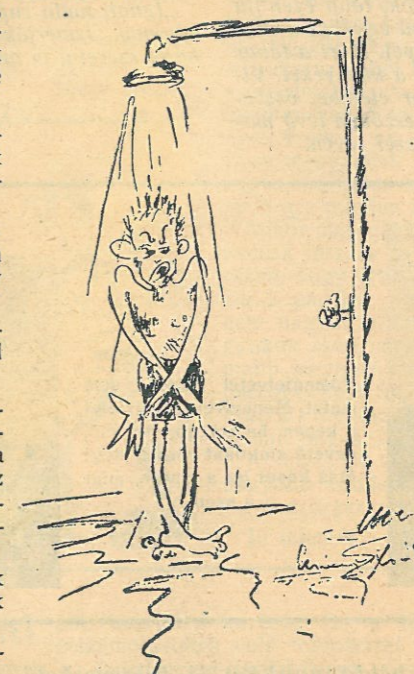
Sok bosszúságot okoznak a legyek a ház-nál, mindent beszennyeznek, amit nehéz az-tán eltávolítani. Lámpaüvegről a légyiszokot langyos ecetes víz viszi le legkönnyebben. Krisztályüveget csak hidegen kell tisztítani, puha kefével, a hidegvizes utánaöblítés fo-kozza a csillogását. Zongorabillentyűket, kép-rámákat kettévágott hagyma tisztít meg, ez-által a fényük is megmarad.

Kályha, tűzhely nikkell részzeit szappanos-víz tisztít meg.

Az utolsó utazás óta kofferünk szomorúan fest. Hozzuk rendbe, hogy olyan legyen, mintha új lenne. Vulkánfibert fehér padló-viasszal, vagy valamilyen bútorpolitúrral ken-jük be.

Fekete bőrszíjaink se szépek már, többször kenjük be folyékony rajztussal, megszára-dás után ronggyal fényesítsük ki.

Fürdősapkánkat glicerin-bekenés óvja meg a jövő szezonig.

Írjatok róla 8 soros versikét. *

NEMZETIRUHATÁR JELMEZŐZEM
JELMEZKÖLCSÖNZŐ
Budapest, VIII., Múzeum-körút 2. Telefon: József 40-4-63
Előadásokra korhű jelmezek
a legszebb kivitelben kaphatók.
Cserkészeknek nagy kedvezmény.

MAGYARORSZÁG FELFEDEZÉSE.

Régi, tréfás történet jut eszembe.
Berlini újságírók jártak Pesten. A pesti kollégák fogadták őket s minden vendég mellé egy magyar újságíró csatlakozott vezetőnek, avval a némes céllal, hogy Pest minden nevezetességét megmutassák a vendégeknek.

Ez egy darabig szépen ment. Országház, Lánchíd s más közismert dolgoknál nem volt hiba. De aztán jött a baj. A vendéglátó pestiek lassan kénytelenek voltak bevallani egy-egy érdeklődő kérdésre, hogy ezt se tudom, mi, azt se tudom.

Erre a berlini urak zsebéből előkerült a Baedeker s szépen megkeresték benn, hogy mi is az? S kollégáiis szeretettel megmondták a pesti uraknak is.

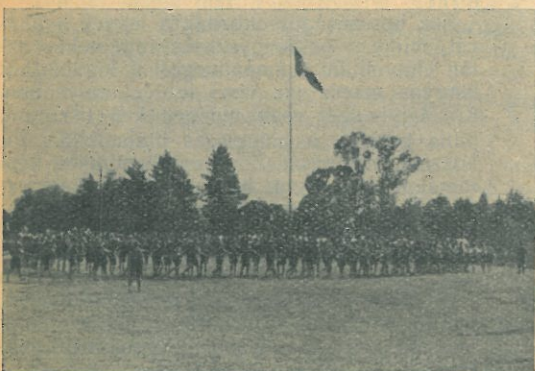
S a pesti urak a végén hálás köszönetet mondtak a berlinieknek azért, hogy ilyen szépen megismertették velük tulajdon fővárosukat.

Emögött a tréfás történet mögött nagyon sok komoly szomorság van. Szinte csodálatos, hogy a pesti ember mennyire nem ismeri a saját városát. Rajongva mesél Bécsről, Berlinről, Párisról és nem veszi észre, hogy Európa egyik legszebb városában lakik.

S mennyivel inkább így van ez az országgal.
Hány ember él Magyarországon, aki bejárta már a félvilágot s mégsem látta a Balatont, nem kószált a Bükk rengetegeiben, a Mátra árnyas völgyeiben, nem gyönyörködött a Hortobágy délibábjában. S ha valahol szó kerül róla, ócsárolja, lekicsinyli a hazai értékeket.

Ma már, hála Isten, javul a helyzet s ez legalább 90%-ban a cserkészlet érdeme. Nem szükséges túlságosan bizonyítanom ezt az állítást, mégis néhány adatot lássunk, amelyek leginkább kiabálók.

Jelenleg van az országban 35—40.000 cserkész. Ennek a statisztika szerint 37%-a táborozik évente, tehát 13—14.000 fű. Van évente körülbelül 400 tábor az ország legkülönbözőbb vidékein. (Külföldi táborok aránylag elenyésző számúak, 20—40 egy évben.) Nincs az országban olyan vidék, amelyet cserkészek keresztül-kasul ne jártak volna. En magam cserkészutakon bejártam a Balaton vidékét, Bakonyt, Mátrát, Bükköt, Aggteleken voltam a cseppkőbarlangban, Szerencs, Debrecen, Hortobágy, a győri Duna vidéke mind ismerős előttem. S ugyanígy évente a gyermekek ezrei látogatják az ország minden táját. És ebben a következő nagy eredmények rejlenek: nagyon sok, több ezer fű jut el évente olyan helyekre, mint cserkész, ahová egyébként nem jutna el, megismeri a táborhelyek környékét, népét. Mert a tábor nem elzárt sziget. Annak a lakói bebarangolják a környéket. Viszont a környék lakói is betekintenek a tábor életébe, összebáratkoznak a „városiakkal”. Nem egy szép kiveszében lévő magyar nótá, magyar szokás marad meg a cserkészlet révén.

Tömegfelvétel semmit sem mutat. Mennyivel több az élet a képen, ha mozgó, beszélő, nevető alakokat rögzít meg! Más képet lát a lencse, mint a szem.

A JAMBOREE MAGYAR CSERKÉSZ példányonként is beszerezhető a Kiadóhivatalban. Teljes sorozat is kapható, ára 3 pengő.

A tábori rendőrségnek ez volt a népszerű magyar nótája:

„Házunk előtt folyik el a kanális,
Abban fürdik még a gólyamadár is, —
Mindig fürdik a gólya,
Mégis sáros a tolla;
Az én édes kisangyalom
Legszebb lány a falunkba.”

A másik eredmény pedig, hogy az az ezer benyomás, szépség, amit a fiúk magukkal visznek egy-egy vidékről a tábor után, nem marad meddő, hideg kincs, hanem még ezreknek jut belőle.

A fiúk mesélnek a gyermek rajongásával s a felnőttek is gyakran útnak egyengetik lábaikat, hogy megtiporják ők is azt a csodás vidéket, amit a gyermekrajongás oly gyönyörűnek festett.

Igaz, hogy néha mi cserkészek kellemetlenül érezzük a természeti szépségek egyre nagyobb népszerűségét. Magam tapasztaltam, hogy olyan helyeken, ahol pár évvel ezelőtt cserkészeket kívül mást nem lehetett látni, ma alig lehet mozogni a sok kirándulótól. De a kis kellemetlenséget fel kell váltsa a nagy öröm: mindig többen vannak, akik járják az országot, megismerik és megszeretik. Mert csak akkor szerethetik meg igazán, ha megismerik.

S nekünk, cserkészeknek is jó ez, mert új és új feladatokra ösztönöznek bennünket, új szépségek, új területek felfedezésére vezetnek.

Tíz évvel ezelőtt alig volt másutt cserkész-tábor, csak a Balaton mellett. Ma már kiszorulunk a Balaton mellől s az ország ezer más helyén verjük fel a tanyánkat.

Emlékszem, 1924-ben egy egri iparos bácsi azt kérdezte tőlem: — Osztán mondja, mit fizet maguknak az állam, hogy így kóborolnak?

— Semmit.
— Semmit? . . . Csak nem mászkálnak ingyen az erdőbe? . . . Nem akarta elhinni, hogy ingyen „mászkálunk”.
Azóta talán már ő is mászkál ráérő idejében. Hisz oly közel vannak hozzá a Mátra, Bükk, a gyönyörű Siroki vár.

A Siroki vár . . . Istenem . . . Egy bácsitól érdeklődtünk, hogy mit tudnak róla, ki építette? . . .
— . . . Hát talán a törökök, vagy hogy a tatárok, nem tudni biztosan . . .

Hát tudjuk meg biztosan. És tudjuk meg: mindenütt mennyi szépség van, mennyi érték még a csonka határok között is; hát még azon túl a Kárpátok koszorújáig. Ismerjük meg, szeressük s becsüljük, nehogy érdemtelené váljunk arra is, ami megmaradt.

„Ignoti nulla cupido”, mondja a latin. Az ismeretlen után nem vágyunk. Ismerjük meg a rögöket, amelyekhez kötve vagyunk, hogy szeretni is tudjuk, hisz

„A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely”.

Lévai Alajos.

AMIT A HAJSZÁL ELÁRUL . . .

Azaz: adj egy hajszálat, megmondom: hány éves vagy!

Ismerjük a fák szabályos, évenkénti gyűrűképződését. Az élőfa fejlődik, „izmosodik”; évről-évre egy-egy új réteggel lesz gazdagabb. Egy középponthoz tartozó, de folyton nagyobb sugárú, köralakú rétegek ezek, melyek azután hűen visszaadják, azaz elárulják a sokszor méteres átmérővel megajándékozott fa életkorát. Ahány gyűrű, annyi év. Ezért nevezzük — igen találóan — évgyűrűnek.

Az érdekesítő rész azonban most következik . . . Calvin Goddard, a neworleansi egyetem büntető vizsgálo-intézetének igazgatója szerint ugyanis az évenkénti gyűrűképződés az emberi hajszálban is megtalálható. Igen erős nagyítóüveggel mindenki láthatja ezt a — természetesen igen leheletszerűen lerakódott — gyűrűszerű réteges gyarapodást. Eszerint tehát az életkor előrehaladásával a hajszál szintén erősödik és vastagszik.

De ime, máris kérdések kergetik egymást. Működésben a képzelő erő . . . Mi lenne, ha (amitől ugyan egyáltalán nem kell félni) több száz évig éldegnénk? Talán az acéldrót vastagságára és szívósságára erősülne fejünk sörénye? Avagy talán hurkavastagságban ékeskednék a gondolkodás és az akarárs szecházának tetején? Vagy legalábbis a bibliai Sámson hajával kelne erős versenyre: erősség, keménység és az átmérő szemszöge alatt? . . . Hát nem lenne ez nagyszerű, vagy érdekes?!

No, de fordítsunk kicsit az eszkereinkön és kérdezzük: mérzeli-e valaki a fentiek olvasása után tagadni, vagy csak kevesbiteni is éveinek a számát? Marad-e még ember a földteken, aki ezek után sem jutna születési évének biztos birtokába?

És még egy értékes következményt . . . Jaj nektek bűnösök, kik ujjlenyomataitok mellé remek szép hajszálaitokat is mellékelitek. Meg se moccanjatok a bizonyítékok pergőtüzében! A nagyítóüveg újabb bizonyítékról rántja le a leplet.

Ez a nagyító lencse nagy titkot táal az érdeklődők elé. Eppen ezért a Jövő emberének zsebéből nem fog hiányozni. De okvetlen otthont talál a tehetősebbeknél, hogy fülünkbe súgja a hátunk mögé futtatott tavaszok számát, hogy jósként találja el a való igazságot. Hej, akkor már az iskolában sem kérdezik: mikor születél? „Szabad egy hajszálat?” — a tanár részéről, felszisszenés — jómagad részéről, majd simogató tanári „köszönöm”; ugye milyen stramm ismerkedési lehetőség lesz az első iratkozásod alkalmával? Mindenesetre mókás lesz! (Legalábbis tanár-urad részére.)

Aki azonban ezt a kor-megismerési találmányt nem hiszi, vagy netán benne kételkedik, ám legyen. De haladéktalanul küldjön egy gondos utánjárással — pardon! — tapogatózással kiválasztott diszpéldányt, azaz mutatványszámot, ég felé kacskaringózó fejsörényéből Neworleansba. Csengő-pengő diszkiszeretével ellátott, ajánlottan sürgős levél útján mindenki szerencsét pró- (s tudóst kipró-)-bálhat. Hát csak rajta! Előre dúsgazdagok, ha esetleg kíváncsiak volnának éveitek számára s olyan nagyon sok a zsebetekből kikivánczó pengőtök.

Előre! Annál is inkább, mert a feltaláló tárt karokkal, de még inkább pumpált tüdővel, rádiózza világgá: adj egy hajszálat és megmondom, hány éves vagy.

Sudár Dezső.

Ki tudna erről a kedves cserkésztestvérről és néhány oldallal előbb hivalkodó kővér kollégájáról 16 sorban szellemes jellemzést adni? *

A Jamboree elmúltával

sok cserkész kereste fel a Kiadót Jamboree-zsebkönyvéért, azonban az elszámolásokra való tekintettel nem volt módjában őket kiszolgálni. Most örömmel értesít mindenkit, hogy már kapható a Jamboree-zsebkönyv nemcsak magyar, hanem idegen nyelven is. Megrendelhető a kiadóhivatalban.

Mein Kávé Fogalom!

A FAFARAGÁS

Nagyon egyszerű mesterség, nem olyan ördögös munka, mint amilyennek te elképzeled, kedves cserkészpajtás. Azt hiszem, Lárki, kinek kedve és egy kis ügyessége van, könnyen elsajátíthatja. Más eszköz vagy szerszám nem is kell hozzá, mint egy jó éles kés, mit remélem, egyik cserkésztestvérem sem nélkülöz.

Kezdő faragónak a fa megválasztásánál kell elsősorban ügyelni. Nem szabad kemény tölgy-, vagy bükkfába belevágni a fejszénket, a körte- és meggyfa szintén túl kemény a kezdő faragónak. Legalkalmasabb a nyír-, vagy hársfa, mind a kettő puha, de nem szálkás. A használati tárgyat, vagy kis szobrocskát először nagyjából durván kell kivágni, ha kinevetnek, hogy mit akarsz ebből a koloncból, ne vegye el a kedved, csak tovább szorgalmasan. Az előre elkészített mintarajz után mindig finomabban kell dolgoznunk, különösen arra kell ügyelni, hogy arányos legyen, ha emberi alakot, vagy állatot dolgozunk ki. Az ilyen tárgyaknak fő jellegzetesége, hogy egy fából legyenek kivágvá, ne külön-külön részekből összeenyvezve, összeragasztva, mert így minden eredetiségét elveszti a munka.

Mikor nagyjából kész, finom reszelővel, üvegpapírral bársonyosá tesszük a fát, nem szabad, hogy egyetlen egy mély barázdá, vagy lyuk eléktelenítse a sima felületet. Ezután következik a pácolás, politurozás, vagy lakkozás, az utóbbit azonban nem nagyon ajánlom, mert leginkább csak színesre festett tárgyakon szép, mert egyébként nagyon durva fényt ad. Legfinomabb megművelése a fának a politurozás. A szép világos diófa-páccal bekenet fát, schellakk és denaturált szesz keverékével (politurral) bedörzsöljük mindenütt egyenletesen. Addig kell dörzsölni, míg a fa mindenütt egyforma fényt kap.

A leírásom elég vázlatos a helyszűke miatt, azért remélem, nagyobb vonásokban megértettétek ezt a nagyonis cserkész-szerű szórakozást és tanácsaimat követni fogjátok.

Jó munkát! Zakariás Andor, 364-es őrsvezető.

Külföldi barátokkal bizonyára ismét megkezdted levelezésedet és valószínűleg az elmúlt Jamboreeról emlékezés sokkal értékesebb lesz, ha az új, Jamboreera kiadott **Márton-féle képeslapokat** használod fel. — Az új sorozat már kapható a Gazdasági Hivatalban és a Cserkészboltban.

Meggazdagodott

a Magyar Cserkész a Jamboree alatt. Ó, nem pénzben! Hanem gazdagabb lett egy csomó új baráttal és egy csomó kedves új munkatárssal. Valahogyan közvelelőbb és melegebb kapcsolatot találtunk a fiúk nagy részével az együtt-táborozás alatt: találkoztunk, beszélgettünk, megismertük egymást személyesen és ötperces beszélgetéssel többet végeztünk, mint máskor hónapokon át tartó levélváltással. Sok kedves új barátunktól búcsúztunk meleg kézszorítással „a viszontlátásig”; és amint most megindult a levelek áradata és nap-nap után olvasom a legizibb magyar fiúk bizalmas sorait, csendes örömmel érzem, hogy megnőtt a gárdánk és régiek és újak egyformán sokkal közelebb kerültek egymáshoz és mihozzánk. Meggazdagodtunk. Mert a mi gazdagságunk ti vagytok, fiúk!

Érdekes, hogy mennyi új munkatársat szerzett a Jamboree a Magyar Cserkésznek, akik eddig ismeretlen rejtőzködtek és

hirt nem adtak magukról. Új rajzolók: beérkezett művészek és bontakozó tehetségű fiúk; — új költők és új írók és fényképeszek és gyakorlati cserkész tudást hozók jöttek és jelentették: nekünk is van mondani valónk a lap hasábjain, mi is tudunk adni a többi fiúnak valami értékeset, szépet. Óriási dolog: megérezte, fiúk, hogy bármily tehetség, vagy ügyesség, vagy képesség nem a magatok kincse csak, hanem a magyar cserkésznek egyetemes kincse és hogy akinek a felkékben valami szép él, azt a Magyar Cserkészben keresztül szét kell dobnia a cserkészpajtások közé, hogy mindannyian gazdagabbak legyenek általa.

Es ezzel a megérzéssel csodálatosan gazdagabbá teszitek majd nemcsak a Magyar Cserkészt, hanem az egész magyar cserkészetet.

Kincsek hordozói, régi és új drága munkatársak, gyertek, gyertek, tárt karokkal várjak!

I. KERÜLET.

A 32. Levente-cs.-cs. négy tagja a Jamboree előtt (sajátkészítési kajakkal) megjárta a Sió-Balaton-útvonalat, ketten még a Zalába is felmentek s a Rábán, Dunán jöttek vissza Pestre. Érdekes volt a Sió világot, a kotrók munkáját, a Balaton hullámait megtapasztalniok. A két csónak két-két hét alatt több mint ezer kilométert tett meg.

V. KERÜLET.

A 124/6. Dmke. Sziráky-cs.-cs. július 15-én éjjeli menetgyakorlatot tartott.

A szőregi 585. Tallian báró-cs.-cs. július 16-án Jamboree-alapja javára jólsikerült propaganda-táborúzatot tartott a szőregi futballtérén.

A 183. sz. Kinizsi-cs.-cs. (szegedi realgimn.) Deszk mellett, a Maros félig előtört árterületén Jamboree-előkészítő táborot tartott.

A „Szegedi Hétén” a szegedi cserkészcsapatok tevékenyen működtek: az idegenek mellett, mint idegenvezetők és tolmácsok működtek, rendezték táborúzatot szép sikerrel, az Országzászlónál díszrészletet állottak.

Ötven skót cserkész a Jamboree után egy héttig Szegeden tartózkodott, mint a város vendége. Lakásuk és ellátásuk a Horthy-kollégiumban volt. Közben kirándulásra mentek a közvetlen környéken: meglátogatták Hódmezővásárhelyt, Szatymazt. Részükre az újszegedi Parkban a város ünnepélyes dísztáborúzatot rendezett.

A szegedi vízitelep tető alá került Szeged város és a Szövetség áldozatkészségéből. Előbbi ingyen partrészt adott a felsővárosi Tiszapart egyik legszebb helyén. A stílusos épületben öt-tőzők, csónakhangár, őrsi- és rajtermek vannak.

A 123. „Pálffy”-cs.-cs. a Jamboree alatt megkapta a Cserkészszövetség vándorzászlaját az eredményes eszperantó-levelezésért.

IX. KERÜLET.

A 164. sz. Bocskay-cserkészcsapat aprócsoportja június 26-án Hencidán háromnapos táborot tartott, amelyen 26 apród vett részt. A táborot igen sok vendég látogatta meg. Este táborúzatot tartottak igen ügyes műsorszámmal. — Július 2-án pedig ünnepélyes ígértétél volt, amelyen nagyszámú közönség vett részt. Ez ígértétél az iskola udvarán ment végbe. Voltak turultolás, nagyígéretes apródok, akik könnyes szemmel tették le nagy-fogadalmukat. Salánky János intézett lelkes szavakat a fiúkhöz, majd a Himnusz eléneklésével ért véget az ünnepélyes aktus.

X. KERÜLET.

A 965. sz. Vásárhelyi Pál-cserkészcsapat Nyírbátorban július 2-án tartotta fogadalomtételi ünnepélyét, melyen a csapat 8 új tagja és 16 apród tett hitvallást a cserkész törvények mellett. A jelöltekhez Árdán István gk. lelkes, a szervező testület tagja intézett beszédet. A fogadalmat Pap Gedeon parancsnok vette ki.

A Magyar Cserkészszövetség Hivatalos Lapja. Előfizetési ára egész évre 12 pengő. — Félévre 6 pengő. — Negyedévre 3 pengő. — Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V. kerület,

Nagy Sándor-utca 6. szám. Cserkészház. Szerkesztésért és kiadásért felelős: KOSCH BÉLA dr.

Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

A MAGYAR CSERKÉSZ POSTÁJA

Hahaha... Csodálkozó kérdések jönnek: Atya kérem, miért kettős szám a szeptember 1-i, hiszen soványabb, mint a régiek: csak 20 oldal... Kacagnom kell. Hát igazán nem tudjátok? Idén a Jamboree miatt kimaradt a két augusztusi szám, helyette kaptatok 15 Jamboree-számot, amelyek önmagukban egész kötetet tesznek ki. Ettől eltekintve azonban ki kell jönnie a rendes évf. 24 számának. Ezért kétszer adunk kettős számot: egyik volt a július 15-i (nézzétek meg, mennyivel vastagabb a többinél) és a másik a karácsonyi lesz. A július 15-i számon azonban elfelejtettük figyelmeztetni a nyomdát, hogy kettős szám jelzést tegyen rá; ezt tehát, mivel rendnek muszáj lenni, pótoltuk most a szeptember 1-i számon. Ami pedig a terjedelmet illeti, emlékeztek rá, hogy két évvel ezelőtt szigorú törvény szabályozta a folyóiratok megengedhető oldalszámát; nekünk akkor csak 20 oldalt engedélyeztek. Közben a Jamboree-előkészület idején hivatalos közlemények számára hozzá kellett vennünk még négy oldalt; ez azonban automatikusan megszűnik, amint a gödöllői táborot befejeztük. Így zsgorodtunk most újra 20 oldalra. De a lap tulajdonképpeni terjedelme megmaradt, hiszen a négy oldal többet mind hivatalos Jamboree-anyag volt. — K. Rezső. A fényképész-terv jó. Két változtatást csináltam csak rajta; majd megbeszéljük. A magánképek számát nem találtam, kérem majd. A felvételek jönnek. Klisirozásokhoz kissé világosabb másolatokat fogok kérni, mert a sötétek nem jönnek ki szépen. — D. T. Te, van lelked az én szememet ilyen csunya írású cikkkel ruinálni? Es még hozzá a papírnak mind a két oldalára írtál. Hát hol vagyunk? Az öserdőben? Legközelebb gépen írd, vagy legalább is szépen írd! — K. János. Nem jó, Jancsi fiam. Nincs benne élénkség és az a bizonyos íz, ami a cikket a fiúk előtt élvezetessé teszi. Hiába írsz le értekező stílusban akármilyen okos dolgokat, nem élvezik a fiúk, ha nem fűszerezed élvezetes irodalmi ízzel. Ez olyan, mint a sótalan kenyér. Tudsz te sokkal jobban is! — W., Müegyetem. Köszönöm. Atadtam tudomásulvétel végett a kiadóhivatalnak. — Bence. Levél meg hamarosan. — F. L. Nagyon jó, de a hangja túlkemény. Ha megengeded, megkefelem kissé és szelidebb formában adjuk. Ugy jobban hat. — Dr. Sz. J. Olyan cikket, amely már megjelent más lapban, nem közölhet a Magyar Cserkész. Köszönjük azonban, hogy reánk gondolt és ha van a fiúk számára is mondanivalója, örömmel várjuk a cikkeit. Minden okos gondolatot, jó írást szívesen látunk, elvünkől azonban, hogy csak még eddig meg nem jelent írást közlünk, nem térhetünk el.

CSERKÉSZEK

használjatok

„CSERKÉSZ”-
írónokokat

„CSERKÉSZ”-
radiókat

„CSERKÉSZ”-
pasztellokat

Kaphatók minden
papírkereskedésben.

APRÓDOK!

APRÓDVEZETŐK!

Ismét kapható a **Cserkészapródkön** v. Most jelent meg v. Faragó Ede bá' szerkesztésében a II. kiadású

„CSERKÉSZAPRÓD.” Kapható a Gazdasági Hivatalban és a Cserkészboltban. Ára 1-20 P.

„Elet” Irodalmi és Nyomda Rt. Budapest, I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laiszky Jenő.

A Jamboreera való tekintettel egy hónappal meghosszabítottuk a kedvezményes sátorjavító-akciót, így június hó 30-ig küldhetik be a csapatok a sátrakat

JAVÍTÁSRA

A MAGYAR KENDER,
LEN ÉS JUTA IPAR
RT.-HOZ.

IRODA:
BUDAPEST,
V., FALK MIKSA-UTCA 26.

GYÁR:
ÚJSZEGED.

A Magyar Cserkészszövetség összes központi hivatalainak hivatalos órái:

naponkint d. e. 9—1-ig és szombat kivételével d. u. 4—7-ig. Pénztár-órák: naponként d. e. 11—1-ig, d. u. 4—6-ig, kivéve a szombat délutánt.

Az országos elnök és az országos főtitviselők fogadó ideje:

dr. Papp Antal orsz. elnök minden hétfőn és pénteken 6—7-ig fogad;

vitéz Faragó Ede orsz. vezetőtisz és a Vezetők Lapjának szerkesztője hétfőn d. u. 4—6, szerdán d. e. 10—1-ig és d. u. 4—6-ig, csütörtökön d. e. 10—1-ig, d. u. 4—6-ig.

Dr. Koszterszits József, a Magyar Cserkész szerkesztője fogad szerdán d. e. 12—1-ig és d. u. 4—6-ig.

dr. Major Dezső orsz. ügyvezető főtitkár naponkint d. e. 10—1-ig, szerda, csü-

Tekintettel a világtábor nagy és nehéz előmunkálataira, kérjük a csapatokat és a megbízottakat a hivatalos idők pontos szemlélő tartására.

Telefon: Cserkészház: 112—34*; Cserkészpark: 643—13; Vízitelep: 928—30.

Új telefonszámunk: *18—7—64. Kérjük a Szövetséget lehetőleg ezen a számon keresni, illetve hívni

A cserkészek jótetteinek gyűjteménye vitéz FARAGÓ EDE szerkesztésében „JÓ MUNKÁT” címen megjelent.

A csinos kis füzet, melynek ára mindössze 50 fillér, már kapható a Gazdasági Hivatalban és a Cserkészboltban. — Vidéki rendeléseknél a portó a rendelőt terheli, a könyvek ára bélyegben is beküldhető.

Mein kávé
Fogalom!

Jamboree sajtócsoport és M. Cs. segéd-szerkesztő naponta 11—1-ig.

Cserkészapródeloadó: kedd 5—6-ig, szerda 4—6-ig.

Farkaskölyökdeloadó szerda fél 7—8-ig.

A Vízitelep hivatalos óráit minden szerda, csütörtök és pénteken d. u. 4—6-ig tartja a Cserkészházban.

A Cserkészpark részére szolgáló telefon-üzeneteket hivatalos órák alatt a Vezetőtiszti Testület veszi át. Balla Dezső parkgondnok a Cserkészpark telefonján naponta reggel 8—9 óra között megtalálható.

A Hárshegyi Cserkészpark folyó ügyeit Balla Dezső parkgondnok végzi, akinek állandó lakása a Cserkészparkban van. Megtalálható: hétfő, szerda, pénteken 4—6-ig a Szövetségben, egyébkor a Cserkészparkban.

A Hárshegyi Cserkészpark folyó ügyeit Balla Dezső parkgondnok végzi, akinek állandó lakása a Cserkészparkban van. Megtalálható: hétfő, szerda, pénteken 4—6-ig a Szövetségben, egyébkor a Cserkészparkban.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

dr. Sztrilich Pál orsz. vezetőtisz-he-lyettes: naponta d. u. 4—5-ig a Cserkészházban, szombat és vasárnap délután részben a Cserkészparkban;

Éry Emil országos vezetőtiszthelyettes: hétfő, szerda, péntek 5—7-ig.

dr. Molnár Frigyes külügyi főtitkár: szerdán d. u. 4—6-ig;

vitéz Farkas Ferenc a Jamboree-iroda hivatalos óráit szerda és péntek d. u. 5—8-ig tartja.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Jamboree-iroda naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Így mennek majd a
JAMBOREERA

azok a Dugó Janik,

akik nem a Magyar Cserkészszövetség kizárólagos hivatalos
 szállítójánál, a

CSERKÉSZBOLT-BAN
 vásárolnak.

Ők még nem tudják, hogy szabályos cserkész-
 felszerelést olcsón csak egy helyen, a

NAGY SÁNDOR-U. 6 SZ.
 alatt, a CSERKÉSZHÁZBAN lehet vásárolni.

Jamboreesták vásárlásai-
 kat a Táborparancsnokság
 „Vásárlási jegye“ alapján
 kedvezményesen bonyo-
 litják le.

Postatakarékszám: szám:
 34.383.

VIGYÁZZ!!

CSERKÉSZBOLT csak a Cserkészház-
 ban van.

Vidéki lerakatainkat a
CSERKÉSZBOLT-tábláról
 ismered meg.

Cserkészfelszerelésekre vonatkozó-
 lag kérje 1933. C) jelű árjegyzék-
 kivonatunkat.
 Víz- és cserkészrepülő-felszerelé-
 sekre vonatkozólag kérje 1933. V)
 jelű árjegyzék-kivonatunkat.
 Sátorra, turista- és tabori felszerelé-
 sekre vonatkozólag kérje 1933. ST)
 jelű árjegyzék-kivonatunkat.
 Cserkészapród-, farkaskölyök és kis-
 cserkész-felszerelésekre vonatko-
 zólag kérje 1933. K) jelű árjegyzék-
 kivonatunkat.